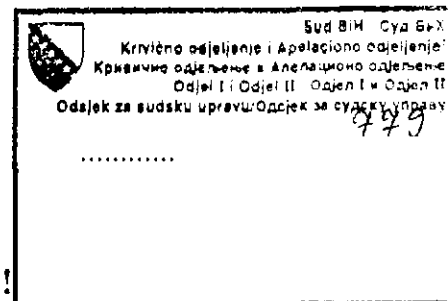

Broj: X-K-06/190

Sarajevo, 10.01.2007. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Mirze Jusufovića, kao predsjednika vijeća, dr Malcolm Simmonsa i Žarke Radovanovića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravnog saradnika Sanina Bogunića, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Mirsada Bektaševića, Abdulkadir Cesura, Bajre Ikanovića i Senada Hasanovića, zbog krivičnih djela: terorizam iz člana 201. stav 1, u vezi stava 4. tačka f), a sve u vezi člana 29. Krivičnog zakona BiH, nedozvoljeno držanje oružja ili eksplozivnih materija iz člana 371. stav 2, u vezi stava 1. Krivičnog zakona FBiH, a sve u vezi člana 29. Krivičnog zakona BiH i krivičnog djela spriječavanje službene osobe u vršenju službene radnje iz člana 358. stav 1. Krivičnog zakona F BiH, u vezi člana 26. stav 1. Krivičnog zakona BiH, odlučujući po optužnici Tužilaštva Bosne i Hercegovine broj KT-392/05 od 06.04.2006. godine, koja je potvrđena od strane ovog Suda dana 13.04.2006. godine, a na glavnom pretresu izmijenjena dana 04.01.2007. godine, nakon javnog i usmenog glavnog pretresa, u prisustvu tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine Ahmeta Halebića, svih optuženih i branilaca Idriza Kamenice, Šemse Temina i Kadrije Kolića, dana 10.01.2007. godine donio je i javno objavio slijedeću

P R E S U D U

OPTUŽENI:

- BEKTAŠEVIĆ MIRSAD**, sin Adema i majke Nafije, rođene Hamidović, rođen 30.07.1987. godine u Novom Pazaru, Republika Srbija, nastanjen u ..... ul. ...., radnik, bez zaposlenja, neoženjen, po nacionalnosti ....., državljanin ....., posjeduje ..... putnu ispravu broj ....., JMBG ....., **nalazi se u pritvoru KPZ „Sarajevo“ po Rješenju o produženju pritvora Suda BiH, broj: X-K-06/190 od 10.01.2007. godine.**

2. **CESUR ABDULKADIR**, sin Adnana i majke Semihe, rođene Dursun, rođen 27.11.1985. godine u Kopenhagenu – Danska, nastanjen u ..... , ul. .... , radnik, bez zaposlenja, neoženjen, po nacionalnosti ....., državljanin ....., posjeduje ..... putnu ispravu, broj ..... , JMBG ..... , **nalazi se u pritvoru KPZ „Sarajevo“ po Rješenju o produženju pritvora Suda BiH, broj:X-K-06/190 od 10.01.2007. godine.**
3. **IKANOVIĆ BAJRO**, sin Smajila i majke Ajkune, rođene Osmanović, rođen 08.11.1976. godine u Hrnjčićima, općina Bratunac, nastanjen u ..... , ul. .... , radnik, oženjen, otac dvoje djece, neosuđivan, služio vojsku F BiH 1997. godine u Tuzli, po nacionalnosti ..... , državljanin ..... , JMBG ..... , **nalazi se u pritvoru KPZ „Sarajevo“ po Rješenju o produženju pritvora Suda BiH, broj:X-K-06/190 od 10.01.2007. godine.**
4. **HASANOVIĆ SENAD**, zv. „*Senči*“, sin Halida i majke Selvere, rođene Piknjač, rođen 02.05.1986. godine u Sarajevu, općina Centar, nastanjen u ..... , ... , student, neoženjen, neosuđivan, po nacionalnosti....., državljanin ....., JMBG..... .

KRIVI SU

i to,

I

Optuženi Mirsad Bektašević, Abdulkadir Cesur i Bajro Ikanović, zajedno

Što su :

Bektašević Mirsad i Cesur Abdulkadir u dogovoru sa njima poznatim licima, među kojima i sa Abdul Basitom iz Danske, doputovali u Sarajevo, Bektašević Mirsad 27.09.2005. godine iz Geteborga – Švedska, a Cesur Abdulkadir 14.10.2005. godine iz Kopenhagena – Danska, u namjeri da na području Bosne i Hercegovine i drugih evropskih zemalja počine teroristički čin napadom na tačno neutvrđen, a njima poznat objekat, s ciljem prisiljavanja

organa vlasti Bosne i Hercegovine i vlada drugih zemalja, čije su vojne snage, kao i njihovi predstavnici, putem međunarodnih organizacija, trenutno prisutni u Bosni i Hercegovini, da povuku svoje snage iz Iraka i Afganistana. Sa ovom namjerom i ciljem za vrijeme boravka u Sarajevu, Bektašević je ostvario kontakt sa Ikanović Bajrom i drugim njemu poznatim licima, pa je Ikanović, u dogovoru sa Bektaševićem, za potrebe izrade improvizovane eksplozivne naprave, nabavio i predao u posjed Bektaševiću i Cesuru tačno neutvrđenu količinu eksploziva, a ne manju od 19.842 grama - eksplozivne smješe na bazi nitroglicerina (NG-a), trinitrotoluola (TNT-a), i amonijum nitrata (AN-a), koji je Bektašević u prisustvu Cesura dijelom izrezao, oblikovao i pripremio za tzv. „samoubilački pojas“, koji eksploziv, tri trotilska metka, detonatorsku kapslu (EDK) i prigušivač za pištolj, koji su posjedovali u stanu u ulici Poligonska broj 71, građanima uopće nisu dozvoljena nabavljati i posjedovati. Pored navedenih sredstava Bektašević i Cesur su u dva stana koja su koristili u Sarajevu u ul. Poligonska br. 71 i Novopazarska br. 422 posjedovali i jedan crni pleteni kaiš, na kome je Bektašević selotejp trakom pričvrstio tri trotilska metka, pištolj marke „Broving“ 7,65 mm, sa pripadajućim okvirom i pet metaka, jednu timer – dječiju igračku u obliku jajeta, koja se može koristiti za izradu vremenskog upaljača, dvije kožne futrole za pištolj, jednu maskirnu kapu, dvije maskirne kape tzv. „pentagonke“, dva komada ručnih radio stanica „PRS“, skupa sa „VHS“ kasetom „Sony 60 Hi 8“ sa video zapisom, koji prikazuje način izrade improvizovane eksplozivne naprave i tonskim zapisom: „Allahu Ekber. Ovdje se braća pripremaju za napade. Pokazuju nam stvari koje će koristiti za napad. Ova braća su spremna da napadnu i, inšala, oni će napasti Al-Qufar koji ubijaju našu braću i muslimane u Iraku, Afganistanu, Shishan i mnogim drugim zemljama. Ovo oružje će biti upotrijebljeno protiv Evrope, protiv onih čije su snage u Iraku i u Afganistanu. Ova dva brata, oni su prodali svoje živote da udovolje Allahu, da pomognu svojoj braći i sestrama. Oni su muslimani. Njihovi sati dolaze. Oni su spremni da napadnu, zato nemojte, nemojte misliti da smo vas zaboravili. Mi smo ovdje i mi planiramo i imamo sve spremno. Ovo je poruka za vas“, a koji predmeti su pronađeni kod pretresa navedenih stanova 19. i 20. oktobra 2005.godine. Ovakvo pribavljanje i posjedovanje navedenih eksplozivnih sredstava, oružja i drugih predmeta od strane optuženih Bektaševića, Cesura i Ikanovića, u namjeri da ih upotrijebe za izvršenje terorističkog čina, su namjerne radnje, koje, s obzirom na svoju prirodu i kontekst, mogu ozbiljno oštetiti Bosnu i Hercegovinu i njene organe, kao i međunarodne organizacije trenutno prisutne u Bosni i Hercegovini, koja šteta se posebno ogleda u odgađanju izgradnje i konstrukcije Bosne i Hercegovine kao samoodržive države i nužnom produžavanju njenog specifičnog položaja u međunarodnom poretku, zbog čega nastavlja egzistirati i kao „država međunarodne zajednice“, odnosno u otežavanju i obezvređivanju

njenih rezultata koje postiže, uz pomoć prisutnih međunarodnih organizacija, kod ispunjavanja postavljenih uslova za njen ulazak u NATO i Evropsku Uniju.

Dakle, zajedno počinili teroristički čin sticanjem i posjedovanjem eksploziva s ciljem prisiljavanja organa vlasti Bosne i Hercegovine i vlada drugih zemalja, čije su vojne snage, kao i njihovi predstavnici, putem međunarodnih organizacija, trenutno prisutni u Bosni i Hercegovini, da nešto učine i time ozbiljno oštetili Bosnu i Hercegovinu i međunarodne organizacije,

čime su počinili krivično djelo terorizam iz člana 201. stav 1. u vezi stava 4. tačka f), a sve u vezi člana 29. KZ-a BiH,

II

Optuženi Hasanović Senad

Što je:

Nakon što je Bajrić Amir početkom ljeta 2005.godine, od njega zatražio da mu donese manju količinu NN materije, za koju su pretpostavljali da bi se moglo raditi o eksplozivu, kako bi Bajrić utvrdio da li je eksploziv upotrebljiv, a za koji eksploziv je Hasanović znao da se nalazi u jednom metalnom sanduku u šumi zv. „Gaj“, u neposrednoj blizini naselja Donji Hadžići, općina Hadžići, otišao do navedenog mjesta i iz metalnog sanduka uzeo tačno neutvrđenu količinu eksploziva, pakovanog u obliku „salame“ i više komada manjeg pakovanja u obliku patrone od voštanog papira dimenzija 28 x 200 mm, iste je nakon toga odnio i predao Bajriću u njegovom stanu u Hadžićima, ul. Tinohovska br. 38, a zatim tačno neutvrđenog dana, početkom oktobra 2005.godine, nakon što mu je Bajrić zatražio da mu donese veću, tačno neutvrđenu količinu eksploziva, otišao u šumu zvanu „Gaj“ i iz navedenog metalnog sanduka, uzeo sav eksploziv koji je bio pakovan u obliku „salame“ i oko 10 komada manjeg pakovanja u obliku patrone od voštanog papira dimenzija 28 x 200 mm, iste je potom odnio i predao Bajriću u njegovom stanu, a koje je Bajrić nakon toga predao Ikanoviću, a naknadnim hemijskim vještačenjem je utvrđeno da je eksploziv pakovan u obliku „salame“,

eksplozivna smješa na bazi nitroglicerina (NG-a), trinitrotoluola (TNT-a) i amonijum nitrata (AN-a), kao i manja pakovanja u patrone od voštanog papira punjena navedenom eksplozivnom smješom, koji eksploziv građanima uopće nije dozvoljen nabavljati i posjedovati prema odredbama člana 6. Zakona o nabavljanju, držanju i nošenju oružja i municije („Službene novine Kantona Sarajevo“, broj 29/01 i broj 16/02).

Dakle, neovlašteno nabavio i držao eksplozivne tvari, koje građanima uopće nije dozvoljeno nabavljati i posjedovati prema odredbama člana 6. Zakona o nabavljanju, držanju i nošenju oružja i municije („Službene novine Kantona Sarajevo“, broj 29/01 i broj 16/02),

čime je počinio krivično djelo nedozvoljeno držanje oružja ili eksplozivnih materija iz člana 371. stav 2. u vezi stava 1. KZ-a FBiH, a sve u vezi člana 29. KZ-a BiH.

III

Optuženi Mirsad Bektašević i Abdulkadir Cesur, zajedno

Što su :

Dana 19.10.2005. godine, oko 15,55 sati, nakon što su ovlaštena službena lica Odjeljenja za borbu protiv terorizma FMUP-a Sarajevo, Čengić Anes, Sijamhodžić Nermin i Papić Dragan, došli i pozvonili na ulazna vrata stana u prizemlju objekta, koji se nalazi u Sarajevu, ul. Poligonska br. 71, kako bi po Naredbi Suda BiH izvršili pretres, ulazna vrata otvorio optuženi Bektašević Mirsad, pa nakon što su se navedena ovlaštena službena lica legitimisala i pokazala Naredbu za pretres Suda BiH, Bektašević se usprotivio njihovom ulasku u stan, na način što je stao na ulazna vrata i tijelom pokušavao spriječiti njihov ulazak, pa sa obje ruke počeo gurati Čengić Anesa sa ulaznih vrata, izgovarajući riječi u smislu „ko ste vi da meni pretresate kuću, smetljari“, a kada je Čengić uspio ući u hodnik nastavio ga gurati prema ulaznim vratima, sve do momenta dok ga ovaj, uz upotrebe fizičke snage, nije savladao, a po ulasku u jednu od prostorija u kojoj se zatekao optuženi Cesur Abdulkadir, Sijamhodžić Nermin primjetio da Cesur, sjedeći na jednom trosjedu, drži lijevu šaku ispod mantila, pa kada je Sijamhodžić uspio skloniti mantil primjetio je da Cesur u šaci drži pištolj sa prigušivačem, u čijoj se cijevi

nalazio metak, držeći kažiprst lijeve ruke na okidaču pištolja, nakon čega mu je Sijamhodžić uspio izbaciti pištolj iz šake, a potom ga i savladati.

Dakle, optuženi Mirsad Bektašević silom, a optuženi Abdulkadir Cesur prijetojnom da će izravno upotrijebiti silu pokušali spriječiti službene osobe u obavljenju službene radnje koju su poduzeli u okviru svojih ovlasti.

Čime su u pokušaju počinili krivično djelo spriječavanje službene osobe u vršenju službene radnje iz člana 358. stav 1. KZ FBiH u vezi člana 26. stav 1. KZ BiH.

pa im Sud

1. Optuženom Bektašević Mirsadu,

na osnovu citiranih zakonskih propisa , te uz primjenu članova 39, 42, 48. i 53. KZ BiH se za krivično djelo terorizam iz člana 201. stav 1. u vezi stava 4. tačka f), a sve u vezi člana 29. KZ-a BiH *utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina* , a za krivično djelo spriječavanje službene osobe u vršenju službene radnje iz člana 358. stav 1. KZ FBiH u vezi člana 26. stav 1. KZ BiH *utvrđuje se kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci.*

Pa se na osnovu citiranih zakonskih propisa optuženi Bektašević Mirsad

O S U D U J E

Na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina i 4 (četiri) mjeseca.

Na osnovu člana 56. KZ BiH u izrečenu zatvorsku kaznu optuženom Mirsadu Bektaševiću, uračunava se vrijeme koje je proveo u pritvoru, počev od 19.10.2005. godine, pa nadalje.

2. Optuženom Abdulkadir Cesuru,

Na osnovu citiranih zakonskih propisa, te uz primjenu članova 39, 42, 48. i 53. KZ BiH se za krivično djelo terorizam iz člana 201. stav 1. u vezi stava 4. tačka f), a sve u vezi člana 29. KZ-a BiH **utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 13 (trinaest) godina** , a za krivično djelo spriječavanje službene osobe u vršenju službene radnje iz člana 358. stav 1. KZ FBiH u vezi člana 26. stav 1. KZ BiH **utvrđuje se kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci**.

Pa se na osnovu citiranih zakonskih propisa optuženi

OSUĐUJE

Na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 13 (trinaest) godina i 4 (četiri) mjeseca.

Na osnovu člana 56. KZ BiH u izrečenu zatvorsku kaznu optuženom Abdulkadir Cesuru, uračunava se vrijeme koje je proveo u pritvoru, počev od 19.10.2005. godine, pa nadalje.

3. Optuženog Bajru Ikanovića,

na osnovu citiranih zakonskih propisa, te uz primjenu članova 39, 42. i 48. KZ BiH, za krivično djelo terorizam iz člana 201. stav 1. u vezi stava 4. tačka f), a sve u vezi člana 29. KZ-a BiH, Sud

OSUĐUJE

Na kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) godina.

Na osnovu člana 56. KZ BiH u izrečenu zatvorsku kaznu optuženom Bajri Ikanoviću, uračunava se vrijeme koje je proveo u pritvoru, počev od 18.11.2005. godine, pa nadalje.

4. Optuženog Senada Hasanovića,

na osnovu citiranih zakonskih propisa, te uz primjenu članova 39, 42. i 48. KZ BiH, za krivično djelo nedozvoljeno držanje oružja ili eksplozivnih materija iz člana 371. stav 2. u vezi stava 1. KZ-a FBiH, a sve u vezi člana 29. KZ-a BiH, Sud

OSUĐUJE

Na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godina i 6 (šest) mjeseci.

Na osnovu člana 56. KZ BiH u izrečenu zatvorsku kaznu optuženom Hasanović Senadu se uračunava vrijeme koje je proveo u pritvoru, počev od 24.11.2005. godine do 22.12.2005. godine.

Na osnovu člana 186. stav 2. Zakona o krivičnom postupku, optuženi se obavezuju na plaćanje troškova krivičnog postupka, a o kojima će Sud odlučiti posebnim rješenjem po pribavljanju relevantnih podataka.

O b r a z l o ž e n j e

Optužnicom broj: KT-392/05 od 06.04.2006. godine, koja je potvrđena od strane ovog Suda dana 13.04.2006. godine, a na glavnom pretresu izmijenjena dana 04.01.2007. godine, Tužilaštvo Bosne i Hercegovine je optužilo Mirsada Bektaševića, Abdulkadir Cesura i Bajru Ikanovića da su radnjama opisanim u tački 1. izmijenjene optužnice, zajedno počinili krivično djelo terorizam iz člana 201. stav 1, u vezi stava 4. tačka f), a sve u vezi člana 29. KZ-a BiH; Mirsada Bektaševića i Abdulkadir Cesura, da su radnjama opisanim u tački 3. izmijenjene optužnice počinili krivično djelo spriječavanje

službene osobe u vršenju službene radnje iz člana 358. stav 1. KZ FBiH, u vezi člana 26. stav 1. KZ BiH ; a Senada Hasanovića, da je radnjama opisanom tački 2. izmijenjene optužnice počinio krivično djelo nedozvoljeno držanje oružja ili eksplozivnih materija iz člana 371. stav 2, u vezi stava 1. KZ-a FBiH, a sve u vezi člana 29. KZ-a BiH. Nakon izvedenih dokaza, smatrajući da su istim u cjelosti dokazane tvrdnje optužbe, tužilac je u završnoj riječi predložio da se optuženi za navedena krivična djela oglase krivim i kazne po zakonu.

Na ročištu za izjašnjenje o krivnji, sva četvorica optuženih su se, u prisustvu svojih branilaca i tužioca, izjasnili da nisu krivi ni za jednu tačku optužnice. Kod istog stava optuženi su ostali do kraja glavnog pretresa, kao i u završnoj riječi, prihvatajući u cjelosti odbranu iznešenu od strane njihovih branilaca.

Branilac prvooptuženog je tokom cijelog postupka i u završnoj riječi negirao da radnje prvooptuženog predstavljaju krivično djelo. Nije osporio da je kod optuženog Bektaševića pronađeno nešto više od 19 kilograma materije koja je ličila na eksploziv, odnosno nekada bila eksplozivna materija, smještena u ambalažu JNA sa oznakom Crvenog krsta, te tu dovežena pred početak rata 1992. godine, ali je ukazao na činjenicu koju su po njemu potvrdili i vještaci - da eksploziv u dodiru sa vazduhom i vlagom gubi svojstva. Budući da materija pronađena u stanu u Poligonskoj ulici, broj 71 ima određena svojstva eksploziva, istakao je da je odbrana bila spremna da pregovara sa tužiocem o krivici za nedozvoljeno držanje oružja. Kategorički je osporavao da je prvooptuženi u Bosnu došao da izvrši teroristički čin i da je uopšte imao takve namjere, ukazujući da se ono što je pronađeno ne može smatrati oružjem u smislu tačke 4, člana 201. KZ BiH, jer je za takvu kvalifikaciju potrebna veća količina oružja - proizvodnja, nabavka i držanje tolike količine, kojom se Vlada Bosne i Hercegovine može natjerati da nešto učini ili ne učini. U pogledu pronađenog video zapisa, odbrana ističe da su na istom lica potpuno drugačijeg izgleda od optuženih. Posebno osporava zakonitost dokaza pribavljenih prilikom pretresa, ističući da su pretresi izvršeni suprotno odredbama Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, a osporava i zakonitost dokaza pribavljenih u Švedskoj, Danskoj i Engleskoj, potencirajući da optuženom Bektaševiću nije omogućeno da prisustvuje tim radnjama-pretresu stana i kompjutera i da on i ne zna ko je to vršio, ni šta je pronađeno u kompjuteru, a pored svega, pretresi i pregledi nisu vršeni na osnovu naloga Suda BiH. Takođe negira nastanak štete Bosni i Hercegovini nastale radnjama optuženih, ističući da optuženi nisu ništa ni prema kome učinili, a da je šteta nanešena neopreznim informisanjem javnosti od strane Ministarstva unutrašnjih poslova i tužioca. Prvooptuženi i njegov branilac su takođe osporili

da je prvooptuženi sprećavao pripadnike policije u vršenju pretresa, ističući da su radnje policije bile brzopleta i van okvira službene radnje, te kao takve ne mogu uživati krivično pravnu zaštitu. U radnjama prvooptuženog bi po odbrani, eventualno bilo elemenata nedozvoljenog držanja oružja, ali se optuženi ni za to ne može proglasiti krivim, obzirom na činjenični suptrat izreke optužnice. Iz navedenih razloga, u završnoj riječi je predloženo da se prvooptuženi oslobodi odgovoranosti po obje tačke optužnice, a ukoliko sud ipak nađe da ima elemenata nekog krivičnog djela, da se ima u vidu mladost prvooptuženog, životne prilike u kojima se našao zbog rata i gubitka oca, te kazne izrečene od strane Suda BiH u drugim predmetima gdje se radilo o velikoj količini oružja.

U završnoj riječi je takođe potenciran prigovor da predmetna optužnica nije sačinjena u skladu sa Zakonom o krivičnom postupku BiH, jer ne sadrži sve obavezne elemente iz člana 227. ovog zakona, zbog toga što na uopšten način opisuje određene događaje i izvodi zaključke, dakle tačno ne opisuje radnju izvršenja, a nedostaje joj opis radnje krivičnog djela terorizam iz člana 201. stav 1. Krivičnog zakona BiH.

Branilac drugooptuženog je u uvodnoj riječi i tokom postupka, kao i završnoj riječi isticao da se drugooptuženi u pogrešno vrijeme našao na pogrešnom mjestu i sa pogrešnim ljudima, te da u radnjama drugooptuženog nema radnje izvršenja krivičnog djela koje mu je stavljeno na teret. Nije osporio da je drugooptuženi doputovao u Sarajevo 14.10.2005. godine, da se prije dolaska u Sarajevo družio sa osobama koje su osumnjičene za krivično djelo terorizma u Danskoj i Engleskoj, te da je sa interneta „skidao“ i u svom kompjuteru snimao fajlove vjerskog sadržaja, ali je naglasio da su isti dostupni svima. Sve ostalo što tužilac tvrdi, odbrana drugooptuženog smatra samo hipotezom, koja ničim nije dokazana. Tvrdi da je dolazak drugooptuženog u Sarajevo bio motiviran isključivo željom za druženjem i prijateljstvima u Sarajevu, gdje je čuo da su Ramazani najljepši, gdje se susreće Istok i Zapad i gdje se nalaze brojni kulturno istorijski spomenici, koje je želio vidjeti. Isključivo u takvim aktivnostima je proveo i vrijeme od dolaska u Sarajevo, do hapšenja; u obilasku džamija i istorijskih znamenitosti, te druženjima sa Bektaševićim prijateljima. Kategorički osporava da je drugooptuženi bio prisutan predaji eksploziva, da se angažovao na rezanju, oblikovanju i pripremanju eksploziva za takozvani samoubilački pojas, ističući da je u stanu u Poligonskoj br.71. prvi put bio na dan hapšenja, i to svega oko pola sata, da je daktiloskopskim vještačenjem dokazano da drugooptuženi ni u jednom momentu nije u svojim rukama imao eksploziv, da ga nije dirao, niti druge stvari nađene u Poligonskoj. Otkuda te stvari prvooptuženom, nije pitao, jer je naučen da se ne raspituje o tuđim stvarima i ne dira tuđe stvari. Tvrdi da drugooptuženi nije

imao ništa ni sa kamerom koja je pronađena, niti sa video i audio zapisom i da on za njih uopšte nije ni znao da postoje, niti njihov sadržaj. U pogledu tačke III optužnice, odbrana drugooptuženog ističe da drugooptuženi nije pružao nikakav otpor, da nije ni znao ko su ljudi koji upadaju u kuću, niti njihove namjere. Odbrana dalje osporava i da je drugooptuženi u lijevoj ruci držao pištolj sa prigušivačem prekriven mantilom i metkom u cijevi, ističući da je „munjevita“ akcija o kakvoj govori inspektor nemoguća, a da pri tome ne dođe do ispaljenja metka, ukoliko se isti nalazi u cijevi, a kažiprst na obaraču. Smatra da se drugooptuženi ne može kazniti za djelo iz tačke III počinjeno u pokušaju i iz razloga što je članom 26. KZ BiH propisano da će se za djelo u pokušaju kazniti učinilac ako je za isto propisana kazna od tri godine ili teža. Stoga predlaže da se drugooptuženi oslobodi optužbe, a ukoliko pak sud nađe da je drugooptuženi odgovoran za neko drugo krivično djelo, moli da se prilikom odmjeravanja kazne, kao olakšavajuće okolnosti cijene mladost drugooptuženog, njegova bespriječna prošlost, saradnja tokom suđenja-pristanak da se sasluša u svojstvu svjedoka, priznanje da poznaje i da se družio sa licima sa predloženih fotografija, protiv kojih se u inostranstvu vodi istraga, te činjenica da se i u pritvoru ponašao bespriječno.

Braniteljica trećeoptuženog je u uvodnoj, kao i u završnoj riječi iznijela stav da se optuženim stavlja na teret pripremanje terorističkog čina iz tačke f) člana 201. stav 4. KZ BiH, koje pripremanje ne može postojati samostalno, jer ga Zakon definiše kao pripremne radnje proizvodnje, stjecanja, nabavljanja, osposobljavanja oružja i eksploziva za izvršenje terorističkog čina. Uz to ističe, da pripremanje ne može biti apstraktno, nego da mora biti konkretizovano o kojem terorističkom činu se radi, koji se to konkretan čin priprema, koji objekat u BiH je trebao biti napadnut, tačno vrijeme napada te koji su motivi optuženog da takav napad izvrši, što u konkretnom slučaju nije učinjeno. Isto tako, nije dokazano postojanje direktnog umišljaja, odnosno da je učinilac bio svjestan svog djela i htio njegovo učinjenje. U konkretnom slučaju se radilo o eksplozivu starom 15 godina, koji je bio totalno neupotrebljiv i kao takav predstavljao je nepodobno sredstvo izvršenja krivičnog djela. Po odbrani, trećeoptuženi nije imao ništa s tim eksplozivom, nije ga držao u posjedu, niti imao bilo kakvog dodira sa njim. Kod njega prilikom pretresa apsolutno ništa nije nađeno, njegov dodir sa eksplozivom nije dokazan, on se ne nalazi na VHS kaseti, niti njegovi tragovi na predmetima koji su bili predmet DNK i drugih analiza. U potpunosti osporava tvrdnje svjedoka Bajrić Amira da je on trećeoptuženom dao eksploziv, ukazujući na kontradiktornosti u iskazu svjedoka, njegovu sklonost ka vršenju krivičnih djela i iznošenju neistina, kao i zainteresovanost da svjedoči protiv trećeoptuženog Ikanovića. Budući da je Bajrić zaključio sporazum sa

Tužilaštvom o priznanju krivice, te da njegov iskaz nije potvrđen ni jednim drugim objektivnim dokazom, odbrana smatra da se na iskazu takvog svjedoka ne može zasnivati osuđujuća presuda, što je stanovište i Ustavnog suda BiH. Odbrana posebno naglašava da je trećeoptuženi lojalan građanin, porodičan čovjek, predan vjernik koji svojim vjerovanjem nije nikoga ugrozio, nikome prijetio, niti je imao bilo kakav motiv da vrši terorističke napade i nanese štetu BiH, a sa Bektaševićem je imao kontakt mobilnim telefonom isključivo kao prijatelj, što mu se ne može uzeti kao grijeh. Takođe ukazuje da na nevinost trećeoptuženog, i prvooptuženi ukazuje u svom iskazu. Imajući sve to u vidu, kao i princip „u sumnji, u korist optuženog“ odnosno presumpciju nevinosti, predlaže donošenje oslobađajuće presude u odnosu na trećeoptuženog.

Odbrana četvrtooptuženog je u uvodnoj riječi naglasila da smatra da nema dokaza da je četvrtooptuženi Senad Hasanović počinio krivično djelo nedozvoljenog držanja oružja i eksplozivnih materija, jer nema dokaza da je Hasanović držao eksploziv u posjedu i da je imao namjeru da ga proda. Pored toga, predmetna materija, koju je četvrtooptuženi slučajno našao u šumi, već je bila izgubila svoja svojstva, kada je Hasanović došao u njen posjed, te se zbog toga može raditi o nepodobnom pokušaju izvršenja krivičnog djela.

U toku dokaznog postupka, odbrana četvrtooptuženog je predlagala donošenje odbijajuće presude u odnosu na četvrtooptuženog, s obzirom na stupanje na snagu novog Zakona o amnestiji. U završnoj riječi, odbrana četvrtooptuženog je ostala kod navedenih stavova, potencirajući činjenice da je četvrtooptuženi iskazao maksimalnu dobrovoljnost u odgovorima ovlaštenim službenim licima, te pronalaženju dijela eksploziva, kakav je iz iste kutije prethodno predao Bajriću, da su za nalaženje eksploziva na licu mjesta krivi organi vlasti koji su trebali izvršiti dekontaminiranje područja i očistiti ga od eksplozivno-minskih sredstava, te da četvrtooptuženi nije nabavio eksploziv, niti ga stavio u promet, nego ga slučajno našao, što je bitno različito. Pored svega, po odbrani, radilo se o eksplozivu koji je iscurio i koji je kao takav bio neupotrebljiv, a za čiju predaju Bajriću, četvrtooptuženi nije tražio, niti ikada dobio bilo kakvu protivuslugu, pa ni lovačku pušku koju mu je sam Bajrić bio obećao. Imajući sve to u vidu, odbrana predlaže donošenje odbijajuće presude zbog navedenog zakona o amnestiji i dobrovoljne predaje eksploziva od strane četvrtooptuženog ili pak donošenje oslobađajuće presude. U slučaju da sud ipak nađe da je četvrtooptuženi odgovoran, predlaže da se imaju u vidu olakšavajuće okolnosti koje su se stekle u karakteru i ponašanju četvrtooptuženog tokom postupka, njegova mladost, iskazano kajanje i poštovanje prema sudu, sudska praksa i kaznena politika u pogledu istih dijela te četvrtooptuženom izrekne minimalna, ublažena kazna.

U toku dokaznog postupka, kao dokaz tužilaštva, saslušani su slijedeći svjedoci: Čengić Anes, Dragan Papić, Sijamhodžić Nermin, Čavčić Nusret, Jerković Nermina, Alić Mersiha, Memović Admir, Mahinić Hamo, Hamidović Izeta, Asotić Zafir, Aljović Ensar, Osmanović Muhidin, Bajrić Amir – Čami, te vještaci, odnosno svjedoci eksperti: Hasanbašić Samil, Babić Samir, Fazlagić Muamer, Kolaković Amar, Šahić Hurem, Konjhodžić Rijad, Mašović Hilmija, Franjić Bruno, George Scaluba, Allen Hirson, Karahasanović Elmira i prof.dr Nerzuk Ćurak.

Tokom glavnog pretresa, tužilac je prezentiralo sudu i sljedeće materijalne dokaze:

-akt Odjeljenja KDZ i tehničku zaštitu FMUP-a Sarajevo broj: 12/8-04-5-5322 od 04.11.2005.godine sa izvještajem o izlistanim podacima iz mobilnih telefona koje koristi osumnjičeni Bektašević Mirsad, telefonskog broja 38762103592 i SIM karticom „LEBARA MOBILE“, serijskog broja 8945 0201 8141 0517 199;

-akt Odjeljenja KDZ i tehničku zaštitu FMUP-a Sarajevo broj: 12/8-04-5-5184 od 12.12.2005.godine sa Izvještajem o izlistanim podacima iz mobilnih telefona koje su koristili osumnjičeni Bajrić Amir (telefonski broj 38762104604 i mobilni telefon „Nokia“, model 3210, serijskog broja 449149107737201 bez SIM kartice) i osumnjičeni Ikanović Bajro (mobilni telefon pretplatničkog broja 38761365985);

-akt Kriminalističko istražnog odjeljenja Državne agencije za istrage i zaštitu, broj: 17-02/1-523/05 od 27.01.2006. godine sa Analizom telefonskih poziva putem mobilnih telefona između osumnjičenih Bektašević Mirsada (pretplatnički brojevi 062103592 i 061369406) i Ikanović Bajre (pretplatnički broj 061365985);

-akt FMUP – a broj: 09 – 12/5 – 04 – 3 – 5184 od 07.11.2005. godine – Nalaz i mišljenje o vještačenju predmeta pronađenih prilikom pretresa prizemlja kuće u ul. Poligonska 71 (trag broj 14), broj 12/8 – 108/5 od 02.11.2005. godine;

-akt FMUP – a broj: 14/4 – 04 – 5 – 332 od 22.01.2006. godine – Izvještaj o izvršenom vještačenju koji je sačinio viši inspektor – Hurem Šahić: DNA analiza od 27.03.2006. – sačinjena od strane dr sci Rijada Konjhodžića, šefa laboratorija za molekularnu biologiju Kliničkog centra Univerziteta u Sarajevu;

-nalaz i mišljenje daktiloskopskog, biološkog i hemijskog vještačenja Odjeljenja kriminalističke tehnike FMUP-a Sarajevo broj: 12/9 – 2 – 04 – 5 – 502 od 19.12.2005.godine;

- nalaz i mišljenje balističkog i mehanoskopskog vještačenja Odsjeka za mehanoskopska i balistička vještačenja FMUP-a Sarajevo, broj: 12/9-4-04-5-5289 od 15.11.2005. godine;
- video i audio zapis sa „VHS“ kasete „Sony 60 Hi 8“, privremeno oduzete potvrdom FMUP-a Sarajevo broj: 12/5-366/05 od 19.10.2005.godine; VHS kasete marke Sony – KDP – 14/06; Prevod audio (tonskog) zapisa sa „VHS“ kasete „Sony 60 Hi 8“ privremeno oduzete potvrdom FMUP-a Sarajevo broj: 12/5-366/05 od 19.10.2005.godine;
- akt Uprave policije FMUP-a Sarajevo broj: 09-13/3-04-3-5184 od 05.04.2006. godine i njegove priloge (Nalaz vještačenja FBI-a Laboratorije Quantico Virginia, broj: 315N-KQU-C1511969-SR od 20.03.2006.godine i Nalaz vještačenja FBI-a Laboratorije audio, video i slikovne forenzike Lab.br. 051031006 AI RD od 22.11.2005.godine); Naredba Tužilaštva BiH za vještačenje br.KT – 392/05 od 27.10.2005. godine; Zapisnik o ispitivanju osumnjičenog Bektašević Mirsada od 08.02.2006. godine u prostorijama Tužilaštva sa CD – om (snimak saslušanja osumnjičenog); Službena zabilješka tužioca Ahmeta Halebića od 08.02.2006. godine; Naredba za fonetičko vještačenje uz posredovanje inspektora Scotland Yarda – Džona Tarnera od 08.02.2006. godine;
- nalaz i mišljenje daktiloskopskog, hemijskog i biološkog vještačenja, Odjeljenja kriminalističke tehnike br. 12/9 – 04 – 5 – 5289 od 08.12.2005. godine;
- Ekspertnu studiju prof. dr. Ćurak Nerzuka od 20.03.2006.godine;
- zapisnik o pretresanju stana, drugih prostorija i pokretnih stvari broj: 12/5-365 od 19.10.2005. godine sa fotodokumentacijom, broj: 12/9-4-13/05 Odjeljenja kriminalističke tehnike FMUP-a Sarajevo; Potvrda o privremenom oduzimanju predmeta, broj: 12/5-366/05 od 19.10.2005.godine Odjeljenja za borbu protiv terorizma; Izvještaj o upotrebi sile Sektora kriminalističke policije FMUP-a Sarajevo, broj:12/5-379 od 20.10.2005.godine; Službena zabilješka br. Kpp – 147/05 od 20.10.2005. godine; Naredba za pretres stana, drugih prostorija i pokretnih stvari broj 12/5 – sl /05 od 19.10.2005. godine; Službeni izvještaj Sektora kriminalističke policije FMUP-a Sarajevo, broj:12/5-370 od 19.10.2005.godine; Izvještaj o upotrebi sile Sektora kriminalističke policije FMUP-a Sarajevo, broj:12/5-379 od 20.10.2005.godine; Službena zabilješka Sektora kriminalističke policije FMUP-a Sarajevo, sačinjena na okolnosti obavljenog neformalnog razgovora sa Abdulkadir Cesurom broj:12/5-374 od 19.10.2005.godine;
- zapisnik o pretresanju stana, broj: 12/5-sl-1/05 od 20.10.2005. godine sa fotodokumentacijom, broj: 12/9-4-14/05 Odjeljenja kriminalističke tehnike FMUP-a Sarajevo; Potvrda o privremenom oduzimanju predmeta, broj: 12/5-sl/05 od 20.10.2005.godine Odjeljenja za borbu protiv terorizma; Naredba za

pretres stana, drugih prostorija i pokretnih stvari broj 12/5 – 369/05 od 19.10.2005. godine; Službeni izvještaj Sektora kriminalističke policije FMUP-a Sarajevo, broj:12/5-378 od 20.10.2005.godine;

-zapisnik o pretresanju stana u ulici Orlovačka broj 388, broj: 388/05 od 23.10.2005. godine; Potvrda o privremenom oduzimanju predmeta, broj: 12/5-387/05 od 23.10.2005.godine Odjeljenja za borbu protiv terorizma, sa fotodokumentacijom, broj: 12/9-4-15/05 Odjeljenja kriminalističke tehnike FMUP-a Sarajevo; Službena zabilješka sudije za prethodni postupak broj Kpp – 145/05 od 23.10.2005. godine; Naredba za pretres stana, drugih prostorija i pokretnih stvari broj 12/5 – 386/05 od 23.10.2005. godine; Službeni izvještaj Sektora kriminalističke policije FMUP-a Sarajevo, broj:12/5-390 od 23.10.2005.godine;

- Izvještaj Centra za forenziku i podršku FMUP – a Sarajevo, broj 14/4 – 04 – 3 – 1666 od 06.04.2006. godine; Fotodokumentacija broj O.R. 2431/05 od 02.12.2005. godine, Akt Uprave policije FMUP-a Sarajevo, broj: 09-12/5-04-3-5907 od 01.12.2005. godine, sa službenim izvještajem Sektora kriminalističke policije FMUP-a Sarajevo, broj:12/5-494 od 28.11.2005.godine; Službeni izvještaj Sektora kriminalističke policije FMUP-a Sarajevo, broj:12/5-485 od 24.11.2005.godine; Izvještaj o pohranjivanju eksplozivnih materija broj 09 – 12/5 – KU – 59 od 24.10.2005. godine; Službena zabilješka Sektora kriminalističke policije FMUP-a Sarajevo, broj:12/5-383 od 21.10.2005.godine, sa Izvodom iz knjige gostiju Hotela „Banana City“ Sarajevo za period 26.09. do 18.10.2005. godine; Službena zabilješka Sektora kriminalističke policije FMUP-a Sarajevo, broj:12/5-399 od 24.10.2005.godine; Toll ticketing br. 07.0.2 – 9.24 – 605/1 – 06 od 11.09.2006. godine i Akt BH Telecoma, pov. br. 07.0.2-9.24-667/1-05 od 28.10.2005.godine, sa listingom odlazećih i dolazećih poziva na telefonski broj 38762103592, za period od 29.09. do 19.09.2005.godine;

-Akt Uprave policije FMUP-a Sarajevo, broj: 09-13/3-04-3-5184/05 od 24.01.2006. godine, sa Analizom telefonskih listinga sa mobilne mreže Telecom BiH za telefonske brojeve 062103592, 061365985, 061825699, 061369406, 062104604; Obavijest od bh telecoma pov. br. 07.0.2 – 9.24 – 779/1 – 05 od 23.12.2005. godine - 50 zadnjih registrovanih poziva za brojeve 061/365 – 985 i 062/104 – 604 od 23.12.2005. godine; Službena zabilješka broj 12/5 – 375 od 20.10.2005. godine; Službena zabilješka Sektora kriminalističke policije FMUP-a Sarajevo, broj:12/5-413 od 28.10.2005.godine; Službena zabilješka Sektora kriminalističke policije FMUP-a Sarajevo, broj:12/5-414 od 28.10.2005.godine; Službena zabilješka Sektora kriminalističke policije FMUP-a Sarajevo, broj:12/5-473 od 18.11.2005.godine; Službena zabilješka Sektora kriminalističke policije FMUP-a Sarajevo, broj:12/5-389 od 23.10.2005.godine; Službena zabilješka

Sektora kriminalističke policije FMUP-a Sarajevo, broj:12/5-398 od 24.10.2005.godine;

-Akt Ministarstva pravde Kraljevine Danske broj 2005 – 3401 – 0057 od 03.02.2006. godine - izvještaj u vezi ćaskanja između Maximusa, Cesura, Elias Hsaina i Abdul Basita;

-Akt Ministarstva unutrašnjih poslova – Centralni ured Ujedinjenog Kraljevstva br. MLI05/371/3208 od 12.10.2006. godine – dokazi Londonske policije i Državnog tužilaštva;

-Akt FMUP –a, Sarajevo br. 09 – 12/5 – 04 – 3 – 5184 od 11.11.2005. godine – dokumentacija sačinjena povodom naredbi Suda BiH o pretresanju kafića „STRIPI“ i „HOLLYWOOD“; Službena zabilješka sudije za prethodni postupak od 11.11.2005. godine; Naredba za pretres stana, drugih prostorija i pokretnih stvari broj 12/5 – 422/05 od 11.11.2005. godine; Zapisnik o pretresanju stana, drugih prostorija i pokretnih stvari u ulici dr. Mustafe Pintola broj 23, broj: 12/5 –425 od 11.11.2005. godine; Potvrda o privremenom oduzimanju predmeta, broj: 12/5 - 426/05 od 11.11.2005. godine Odjeljenja za borbu protiv terorizma; Službeni izvještaj Sektora kriminalističke policije FMUP-a Sarajevo, sačinjen u vezi sa izvršenim pretresom Internet kafea „HOLLYWOOD“ broj:12/5-427 od 11.11.2005. godine; Naredba Suda broj KPP – 144 – 1/05 od 17.11.2005. godine kojom se naređuje pristup kompjuterskim sistemima i kompjutersko sravnjenje podataka;

-Ovjereni prevod izvještaja o telefonskim podacima Kriminalističke policije Kraljevine Danske; Akt Ministarstva pravde Kraljevine Danske br. 2005 – 3401 – 0057 od 14.12.2006. godine; Izvještaj o telefonskim podacima Kriminalističke policije Kraljevine Danske; Akt Ministarstva pravde Kraljevine Danske br. 2005 – 3401 – 0057 od 08.11.2006. godine – sudska rješenja za prisluškivanje telefona; Akt Ministarstva pravde Kraljevine Danske br. 2005 – 3401 – 0057 od 08.11.2006. godine – odgovarajuće odredbe Zakona o vođenju sudskog postupka Danske;

-Akt Ministarstva pravde BiH broj 07 – 14 – 6978/05 od 24.03.2006. godine sa dokumentacijom koju je Ambasadi BiH u Londonu dostavila Metropolitan policija i Služba krunskog tužitelja Ujedinjenog Kraljevstva; Dokumentacija Ministarstva unutrašnjih poslova Ujedinjenog Kraljevstva, broj: MLI/05 371/3028 od 27.03.2006. godine;

-Dokumentacija pribavljena iz Švedske posredstvom Ambasade Švedske u Sarajevu sa 9 CD – ova od 27.03.2006. godine i CD kao prilog (video zapis za tumača za arapski jezik); Izvještaj Kriminalističke policije Kraljevine Danske br. 0700 – 70242 – 00001 – 05 od 29.11.2006. godine u vezi sa dokumentima pronađenim na kompjuteru Bektašević Mirsada prilikom pretresa njegovog stana u Švedskoj; Izvještaj Kriminalističke policije Kraljevine Danske br.

0700 – 70242 – 00001 – 05 od 05.11.2006. godine u vezi sa dokumentima pronađenim na kompjuteru Cesur Abdulkadira prilikom pretresa njegovog stana u Danskoj, te Hard disc Bektaševićevog kompjutera.

U toku dokaznog postupka izvedeni su i slijedeći dokazi odbrane:

Na prijedlog odbrane prvooptuženog Bektašević Mirsada, ispitan je prvooptuženi Bektašević Mirsad, a na zajednički prijedlog odbrane prvooptuženog i četvrtooptuženog, ispitan su vještaci: prof. dr. Abdulah Kučukalić i Mirza Jamaković, te izvršen uvid u nalaze i mišljenja koje su sačinili.

Na prijedlog odbrane drugooptuženog Abdulkadir Cesura, tokom dokaznog postupka ispitan je i drugooptuženi, a po prijedlogu odbrane trećeoptuženog ispitan su svjedok Bajrić Amir i trećeoptuženi Ikanović Bajro, te izvršen uvid u potvrdu JU Dom zdravlja Kantona Sarajevo, OJ „Dom zdravlja Hadžići“ broj 07-1-80-01/06 od 18.12.2006. godine.

Na prijedlog odbrane četvrtooptuženog, na glavnom pretresu su ispitan svjedoci Čengić Anes, Hasanović Halid i četvrtooptuženi Hasanović Senad.

Nakon ocjene izvedenih dokaza optužbe i dokaza obrane, pojedinačno i u međusobnoj vezi, Sud je odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Što se tiče tačke I optužnice, uvjerenje suda da su optuženi Mirsad Bektašević, Abdulkadir Cesur i Bajro Ikanović zajedno počinili krivično djelo navedeno u tački I izreke ove presude, na način, u mjestu i vremenu kako je to navedeno u izreci ove presude, proizilazi iz izvedenih dokaza optužbe – prije svega iz već navedenih materijalnih dokaza optužbe prezentiranih tokom glavnog pretresa, kao i iskaza svjedoka: Čengić Anesa, Papić Dragana, Sijamhodžić Nermina, Čavčić Nusreta, Jerković Nermine, Alić Mersihe, Memović Admira i Bajrić Amira, te saslušanih vještaka: Hasanbašić Samila, Babić Samira, Fazlagić Muamera, Kolaković Amara, Šahić Hurema, Konjhodžić Rijada, Mašović Hilmije, Franjić Brune, Georgea Skalube, Allena Hirsona, Karahasanović Elmire, prof. dr Nerzuka Ćurka, prof. dr Abdulaha Kučukalića i Mirze Jamakovića, a djelimično i iz iskaza svjedoka Mahinić Hame, Hamidović Izete, Asotić Zafira, te samih optuženih Bektaševića, Cesura i Ikanovića, koji su u toku pretresa saslušani kao svjedoci odbrane.

Naime, nesporna je činjenica da je optuženi Mirsad Bektašević iz Geteborga (Švedska) doputovao u Sarajevo dana 27.09.2005. godine, a optuženi Abdulkadir Cesur iz Kopenhagena (Danska) u Sarajevo, dana 14.10.2005.

godine. Nesporno je takođe da su i jedan i drugi znali za dolazak onog drugog, te da je dolazak prethodno, među njima dogovoren i koordiniran, tako da je prvooptuženi došao ranije, našao stan i 14.10.2005. godine dočekao drugooptuženog na autobuskoj stanici u Sarajevu, te ga odveo u iznajmljeni stan u Novopazarskoj ulici.

Iz iskaza samog drugooptuženog nesumnjivo proizilazi da su za odlazak u Sarajevo znala i druga lica, među kojima i Abdul Basit i drugi, protiv kojih se u Danskoj vodi postupak zbog krivičnog djela terorizma. Za ta lica je i sam drugooptuženi potvrdio da ih poznaje, da je s njima imao kontakte, da je s njima razgovarao o odlasku u Bosnu, te da ga je i Abdul Basit podržao u toj ideji rekavši mu: „Idi, uradi to!“ (ista lica je prepoznao i na predodanim fotografijama, u toku pretresa). Drugooptuženi takođe govori o podršci i ostalih da otputuje u Sarajevo i potvrđuje angažovanje nekih od njih na organizaciji njegovog puta (tako Avdić Adnan prikuplja informacije u Ambasadi BiH i od svojih sredstava “na poklon“ mu kupuje autobusku kartu). Drugooptuženi međutim apsolutno negira tužiočeve tvrdnje o razlozima i osnovi tog angažovanja i pomoći i govori o čisto prijateljskim razlozima.

Nesporno je i to da se vrijeme dolaska i boravka u Sarajevu prvo i drugo optuženih poklapalo sa svetim mjesecom muslimana –Ramazanom.

Po tvrdnjama prvo i drugo optuženog, u Sarajevo su i došli isključivo zbog Ramazana i želje da ga provedu u Sarajevu, zbog posebne atmosfere i druženja (u nekoliko navrata odbrana prvooptuženog govori i o dolasku radi vojne obuke), dok je prema tezi Tužilaštva, dolazak u Sarajevo motivisan sasvim drugim ciljevima - počinjenjem terorističkog čina, s ciljem da organe vlasti BiH i vlada drugih zemalja prisile da povuku svoje snage iz Iraka i Afganistana.

Da su za vrijeme boravka u Sarajevu ostvarili kontakt sa trećeoptuženim Ikanović Bajrom, proizilazi iz iskaza sve trojice optuženih. Sporno je međutim, da li su ti kontakti bili čisto prijateljskog karaktera i kao rezultat istih pogleda na vjeru, kako to oni tvrde, ili su bili i u vezi sa nabavkom eksploziva i počinjenjem terorističkog čina, kako to tvrdi tužilac.

U vezi sa samim eksplozivom i njegovim posjedovanjem, nesporno je da su i prvooptuženi i drugooptuženi od strane ovlašćenih službenih lica F MUP-a zatečeni u stanu u ulici Poligonska, broj 71 sa većom količinom NN materije koja je podsjećala na eksploziv, a za koju je mjerenjem utvrđeno da se radi o količini od 19.842 grama. Tu je bio i crni pleteni kaiš sa pričvrćena tri trotilska metka, kao i druge stvari navedene u izreci.

Sporno je kada i kako su došli do te smješe, da li je ista zaista imala svojstva eksplozivna, s kojom namjerom je sve to nabavljeno i čemu je trebalo da služi, odnosno kakve efekte je proizvelo. Tvrdnje tužilaštva i odbrane u tom pogledu su dijametralno suprotne. U vezi s tim svakako je valjalo cijeniti i tvrdnje odbrane o nepodobnom sredstvu, odnosno nepodobnom pokušaju, te prigovor nezakonitosti obavljenih pretresa, kao i o nezakonito pribavljenim dokazima.

Na okolnosti samog pretresa stana u ulici Poligonska br. 71, dana 19.10.2005. godine, izvršenog od strane pripadnika Odjela za borbu protiv terorizma MUP-a Federacije BiH, o onome što mu je prethodilo i šta je zatim slijedilo, te o dokazima pribavljenim tim pretresom, u toku glavnog pretresa su svjedočili pripadnici Uprave policije Federalnog MUP-a: Čengiđ Anes, Dragan Papić, Sijamhodžić Nermin, Čavčić Nusret, Jerković Nermina, Alić Mersiha, Memović Admir, kao i optuženi Mirsad Bektašević i Abdulkadir Cesur, a izvršen je uvid i u slijedeće materijalne dokaze: službenu zabilješku sudije za prethodni postupak Suda BiH broj: Kpp-147/05 od 20.10.2005. godine, pismenu naredbu za pretres stana, drugih prostorija i pokretnih stvari F MUP-a broj: 12/5-SL/05 od 19.10.2005. godine, zapisnik o pretresanju stana u ulici Poligonska broj 71, Općina Ilidža broj 12/5-365 od 19.10.2005. godine sa pratećom fotodokumentacijom, potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta broj:12/5-366/05 od 19.10.2005. godine, službeni izvještaj F MUP-a broj 12/5-370 od 19.10.2005. godine, te izvještaj F MUP-a o upotrebi sile broj 12/5-379 od 20.10.2005. godine.

Uvidom u službenu zabilješku sudije za prethodni postupak Suda BiH broj: Kpp-147/05 od 20.10.2005. godine, vijeće je utvrdilo da je dežurni sudija za prethodni postupak Suda BiH, na osnovu dva usmena zahtjeva šefa Odjela za borbu protiv terorizma F MUP-a, izdao dvije usmene naredbe za pretres stanova i drugih pokretnih stvari dana 19.10.2005. godine, i to jednu u 15, 30, a drugu u 22 sata. Riječ je o pretresu stanova na adresama: Poligonska broj 71, u Butmiru kod Sarajeva i Novopazarska broj 422 u Sarajevu. Na osnovu ovakvih usmenih naredbi, pripadnici F MUP-a su sačinili pismenu naredbu za pretres stana, drugih prostorija i pokretnih stvari F MUP-a, broj: 12/5-SL/05 od 19.10.2005. godine i naredbu broj :12/5-369/05 od 19.10.2005. godine, na osnovu kojih su i izvršeni pretresi na navedenim adresama (naredbe su priložene u spis).

Navedeni postupak izdavanja naredbi za pretres, po ocjeni vijeća, u skladu je sa odredbama Zakona o krivičnom postupku BiH, koje se odnose na podnošenje zahtjeva i izdavanje naredbe za pretres.

Naime, prema odredbi člana 53 stav 2 ZKP BiH naredbu za pretresanje izdaje sud na zahtjev tužitelja ili ovlaštenih službenih osoba koje su dobile odobrenje od tužitelja. U konkretnom slučaju, iz iskaza saslušanih svjedoka policajaca, sačinjene službene zabilješke dežurnog sudije za prethodni postupak Suda BiH i pismene naredbe za pretres, koju su na osnovu usmenog odobrenja sačinila ovlaštena službena lica MUP FBiH, nesumnjivo proizilazi da je naredbu u ime Suda BiH izdao dežurni sudija za prethodni postupak tog suda, a na zahtjev ovlaštenih službenih lica, koja su ga podnijela po prethodnom odobrenju tužitelja. Usmena forma zahtjeva upućenog sudiji je u skladu sa članom 54. i 56. istog Zakona, a sačinjavanje naredbe u pismenom obliku od strane podnosioca zahtjeva-ovlaštenih službenih lica FMUP-a, u skladu je sa članom 57. istog Zakona.

Iz navedenih razloga, vijeće je suprotne tvrdnje odbrane prvooptuženog, kojim su se u toku postupka pridruživali branioci ostalih optuženih, ocjenilo neosnovanim.

Isto tako, vijeće smatra da činjenica, da li je sudija za prethodni postupak kada mu je podnešen usmeni zahtjev bilježio cijeli tok razgovora, a zatim isti dao na prepis itd, (na čemu insistira odbrana prvooptuženog), nije od presudnog značaja za ocjenu valjanosti izdate naredbe. Bitno je da je ovlašten sudija izdao naredbu za pretres, da je istoj prethodio usmeni zahtjev ovlaštenih službenih lica, te da je i nakon toga postupljeno u skladu sa zakonom, to jest, sačinjena naredba za pretres u pismenom obliku, u kojoj je decidno navedeno i ime sudije za prethodni postupak koji je izdao naredbu (sudija Gogala Zorica), pa čak i tačno vrijeme izdavanja usmene naredbe sudije i odobrenja tužioca da se obrati direktno sudiji sa zahtjevom.

Što se tiče samog postupka izvršenja naredbi za pretresanje, tačni su navodi odbrane prvooptuženog da ovlaštena službena osoba prije početka pretresa mora dati obavještenje o svojoj funkciji i razlogu dolaska, te naredbu za pretresanje predati osobi kod koje će se ili na kojoj će se izvršiti pretresanje, te da tek nakon toga, ovlašćena službena osoba kojoj je pristup uskraćen, može upotrijebiti silu. U konkretnom slučaju, na osnovu iskaza ovlaštenih službenih lica: inspektora Odjela za borbu protiv terorizma F MUP-a Čengić Anesa, Papić Dragana i Sijamhodžić Nermina, vijeće je utvrdilo da su se isti predstavili prvooptuženom Bektašević Mirsadu kao pripadnici Federalnog MUP-a, nakon što je ovaj otvorio ulazna vrata, da mu je od strane Čengić Anesa pokušano uručenje pismene naredbe za pretres, ali da je on odbio prijem, nedvosmisleno im stavljajući do znanja da ne dozvoljava nikakav pretres i upućujući pri tome pogrdne riječi, te da je tek nakon toga svjedok

Čengić započeo sa savladavanjem otpora Bektaševića, nakon čega je policija ušla u stan.

Navedenim svjedocima Čengić Anesu, Papić Draganu, Sijamhodžić Nerminu, Čavčić Nusretu, Jerković Nermini i Alić Mersihi, sud je u cjelosti poklonio vjeru, kako u pogledu ovog događaja i činjenica, tako i ostalih o kojim su svjedočili. Ovo iz razloga što se radi o iskazima lica koja su nesrodna i nezainteresovana za ishod ovog postupka, datim pod zakletvom, policajcima sa dugogodišnjim iskustvom, koji nemaju nikakav motiv da bez osnova terete optužene koje nikada prije nisu ni vidjeli. Uz to, iskazi ovih svjedoka su u potpunosti u saglasnosti i sa materijalnom dokumentacijom, nasuprot iskazima optuženih koji negiraju iskaze navedenih svjedoka, a koji su itekako zainteresovani da stvari prikazuju na način kako bi izbjegli odgovornost.

Uvidom u službeni izvještaj FMUP-a Uprave policije – Sektora kriminalističke policije broj 12/5-370 od 19.10.2005.godine i zapisnik o pretresu broj 12/5-365 od 19.10.2005.godine, vijeće je utvrdilo da je pretres stana u Poligonskoj 71 obavljen pred svjedocima Ibišević Dževdetom i Podgorica Emsadom i da su oba svjedoka na kraju potpisali zapisnik bez ikakvih primjedbi (na zapisniku o pretresu je čak i potpis optuženog Bektaševića, kao korisnika stana).

Pored toga, valja imati u vidu da Zakon o krivičnom postupku BiH u članu 64, ulazak u stan dopušta čak i bez naredbe i svjedoka, kada je potrebno uhvatiti učinioaca krivičnog djela ili kada je to potrebno radi sigurnosti ljudi i imovine.

Na osnovu iskaza svjedoka Čengić Anesa, Sijamhodžić Nermina i Papić Dragana, te zapisnika o pretresu broj 12/5-365 od 19.10.2005. godine sa pratećom fotodokumentacijom, potvrde o privremenom oduzimanju predmeta broj:12/5-366/05 od 19.10.2005. godine, te službenog izvještaja FMUP-a broj 12/5-370 od 19.10.2005. godine, sud je utvrdio da su tom prilikom, u stanu u Poligonskoj broj 71. pronađeni i oduzeti predmeti navedeni u optužnici, kao i brojni drugi: crna kožna torba, lična karta SR Jugoslavije na ime Mirsada Bektaševića, dvije ULTRA kartice za mobitel, video kasete „Sony“ 60 Hi 8, materija koja podsjeća na eksploziv smeđe-crvene boje (na podu i u visećoj kuhinji), crna torba u kojoj se nalazi kaiš sa pričvršćenim eksplozivom-tzv.„samoubilački pojas“ i elektronska detonatorska kapisla, pištolj marke„Broving“, 7,65 mm, sa prigušivačem, model M-70 sa pripadajućim okvirom za isti, sa 5 metaka, mobilni aparati marki „Nokia“, tamno-sive boje , tip 6260 i „Sony-Ericsson“ crno-sivi, kaput sive boje, u kojem su se nalazile novčanice u raznim valutama, pojas za dokumente u kojem se nalazio švedski pasoš na ime Bektašević Mirsad, zimska jakna sive boje u kojoj se nalazila

putna isprava Turske, broj: 1603/99 na ime Cesur Abdulkadir, kutija od dječije igračke sa satnim mehanizmom, dječija igračka u obliku jajeta sa satnim mehanizmom, studentski index na ime Turkić Damir, prozirna folija, te razne fotografije i novčanice.

Nakon oduzimanja, ovlaštena službena osoba, inspektor Čengiđ Anes, je u skladu sa propisima, prvooptuženom izdao urednu potvrdu o oduzetim stvarima, koju je on primio i potpisao.

Vijeće je u potpunosti prihvatilo kao valjane i sve navedene materijalne dokaze na osnovu kojih je utvrdilo pomenute činjenice, budući da se radi o službenim dokumentima na koje niko od učesnika u vrijeme sačinjavanja nije imao nikakvih primjedbi, kao i zbog toga što je vjerodostojnost svih tih dokumenata potvrđena od strane svjedoka – ovlaštenih službenih lica koja su ih sačinila ili koristila.

Nakon što su Bektašević i Cesur lišeni slobode, policija je došla do podatka da je kuća u ulici Poligonska br.71, vlasništvo Hamidović Jusufa, dajdže optuženog Bektaševića, koji živi u Sjenici - R Srbija. Ta činjenica u toku postupka pred sudom nije osporena od bilo koga, kao ni činjenica da je prvooptuženi Bektašević bio u posjedu još jednog stana koji je uz naknadu iznajmio, a koji se nalazi u ulici Novopazarska broj 422, Općina Novi Grad – Sarajevo. Stoga su i te dvije činjenice prihvaćene kao nesporno utvrđene.

Pretres stana u Novopazarskoj ulici, broj 422, obavljen je dana 20.10.2005.godine. O okolnostima ovog pretresa, kao i činjenicama koje su vijeću bile od značaja za ocjenu zakonitosti dokaza pribavljenih u tom pretresu, svjedočili su policajci F MUP-a koji su vršili pretres, i to: Sijamhodžić Nermin, Jerković Nermina, Mersiha Alić, Nusret Čavčić, Memović Admir, kao i vlasnik kuće u ulici Novopazarska broj 422 Mahinić Hamo. Na okolnosti pretresa, Sud je izvršio i uvid u materijalne dokaze: zapisnik o pretresanju stana, drugih prostorija i pokretnih stvari broj: 12/5-sl-1/05 od 20.10.2005. godine sa pratećom fotodokumentacijom, naredbu F MUP-a za pretres stana broj :12/5-369/05 od 19.10.2005. godine, potvrdu o privremenom oduzimanju predmeta broj:12/5-SL/05 od 20.10.2005. godine, te službeni izvještaj F MUP-a, broj: 12/5-378 od 20.10.2005. godine.

Na osnovu iskaza pomenutih svjedoka policajaca, koje je vijeće prihvatilo iz već datih razloga, kao i navedene dokumentacije F MUP-a, koja je takođe prihvaćena iz istih razloga kao i prethodna, vijeće je utvrdilo da je i ovaj pretres obavljen na osnovu usmeno date naredbe za pretres sudije za prethodni postupak Suda BiH (Gogala Zorice), te da je izdavanju naredbe prethodio

usmeni zahtjev ovlaštenog službenog lica F MUP-a, a po prethodnom odobrenju tužioca Halebić Ahmeta. O izdatoj usmenoj naredbi, sudija za prethodni postupak je sačinio službenu zabilješku pod brojem KPP-147/05 dana 20.10.2005.godine, iz koje proizilazi da je usmeni zahtjev tražen putem telefona od strane pripadnika F MUP-a Šako Ive, te da je naredba za pretres, nakon što je sačinjena u pismenom obliku, od strane ovlaštenih službenih lica pročitana sudiji, putem telefona. Imajući sve to u vidu, kao i već citirane zakonske propise, sud je ocijenio neprihvatljivim tvrdnje odbrane da za obavljanje pretresa nije postojala valjana sačinjena naredba, te da su zbog toga dokazi koji su pribavljeni tim pretresom nezakoniti.

Uvidom u zapisnik o pretresu broj 12/5-SL-1/05 od 20.10.2005.godine koji su sačinila ovlaštena službena lica F MUP-a Nermin Sijamhodžić, Nermina Jerković, Nusret Čavčić, Mersiha Alić i Admir Memović, a koji su i neposredno svjedočili u toku glavnog pretresa i potvrdili činjenice iz zapisnika, te na osnovu izdate potvrde o privremenom oduzimanju predmeta broj 12/5-SL -05 od 20.10.2005.godine, vijeće je utvrdilo da je pretresu prisustvovao vlasnik objekta, te svjedoci Kovač Nazif i Čehić Raza iz Sarajeva, Novopazarska 424, kao i to da su prilikom pretresa nađeni i privremeno oduzeti slijedeći predmeti: kožna futrola za pištolj, smeđe boje, plava sportska torba sa natpisom „KARRIMOR“, a ispod torbe okrugli crni namotaj, sa obmotanim plavim silikonom, crna sportska jakna, crna futrola sa knjižicom „Kur'an“ ispisana arapskim jezikom, torba crno-bijele boje, torba crne boje, kožna futrola za pištolj, silikon sa natpisom „Djuphov“ 60, silikon namotan na zeleni štap, okvir za pištolj kalibra 7,65 mm, bez municije, jedna bijela marama, dvije ručne radio stanice „RRS“, dvogled crne boje, jedna kapa zv. „pentagonka“ plave boje, sa prorezom za oči, jedna kapa zv. „pentagonka“ crne boje, sa prorezom za oči, crna ljepljiva traka, smeđi nož, razni kablovi, dva para crnih rukavica, kompas, autobuske karte, računari.

Zakonitim i propisno obavljenim, vijeće je ocijenilo i pretres kuće na adresi u ulici Orlovačka broj 388, općina Novi Grad, Sarajevo, vlasništvo Asotić Zafira i Hamidović Izete, tetke i tetka optuženog Bektašević Mirsada, a suprotne tvrdnje odbrane prvooptuženog neosnovanim.

Ovo iz razloga što je i ovaj pretres izvršen po usmenoj naredbi sudije za prethodni postupak Suda BiH broj: KPP-145/05 od 23.10.2005. godine, a u prisustvu korisnika i svjedoka. Tom prilikom sačinjen je i zapisnik o pretresu stana broj: 388/05 od 23.10.2005. godine, potvrda o privremenom oduzimanju predmeta, broj: 12/5-387/05 od 23.10.2005. godine, kao i Službeni izvještaj F MUP-a, broj: 12/5-390 od 23.10.2005. godine. Prilikom pretresa, u kući je pronađeno i izuzeto nekoliko predmeta, među kojima je posebno bila važna

video-kamera marke „ CANON“ UC 4000, 8 mm, sivo-crne boje, a koja je i prema iskazu svjedokinje Hamidović Izete i samog prvooptuženog, određeno vrijeme bila u posjedu prvooptuženog.

Svi pomenuti, pronađeni i privremeno oduzeti predmeti prilikom sva tri pretresa, podvrgnuti su odgovarajućim analizama i vještačenjima, a lica koja su sačinila pismene analize, nalaze i mišljenja, saslušana su i neposredno u toku glavnog pretresa.

Na okolnosti kvaliteta, odnosno hemijskog sastava materije pronađene u Poligonskoj 71, provedeno je hemijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku za eksplozivna sredstva, dipl. ing. hemije Mašović Hilmi.

Prema nalazu i mišljenju ovog vještaka, pronađena NN materija crveno-smeđe boje, kao i trag sa oštrice noža, predstavljaju eksplozivnu smještu na bazi nitroglicerina (NG), trinitrotoluola (TNT) i amonijumnitrata (AN), dok žuto smeđa materija iz trotilskih metaka – trag broj 4-III, predstavlja eksploziv trinitrotoluen (TNT). Do takvih rezultata vještak je došao primjenom metode tankoslojne hematografije i drugih adekvatnih hemijskih metoda, čiju pouzdanost je potvrdio i vještak odbrane Jamaković Mirza.

Po mišljenju vještaka Mašovića, svaka od navedene tri materije sama za sebe predstavlja eksploziv, a od te tri materije koje čine smještu, dvije se uopšte ne rastvaraju u vodi i vlazi, dok se amonijum nitrat može rastvoriti. Radi se o plastičnom eksplozivu, budući da se može po želji oblikovati. Kvantitativna analiza smješe nije rađena, tako da se ne može reći koliko je kojeg eksploziva u smješi. Međutim, vještak Mašović je kategoričan u tvrdnji da se radi o ispravnom eksplozivu, da je kvalitativni sastav materije validan, a da je kvantitativni sastav bitan samo za snagu eksploziva. On se po vještaku i određuje s obzirom na namjenu, tako da se količina svake komponente u smješi prilagođava namjeni za koju se želi koristiti eksploziv.

TNT je prema mišljenju vještaka jedan od nabrizantnijih eksploziva i često se koristi kao vojni eksploziv. Nitroglicerina je takođe brizantan, dok je amonijum nitrat sporije hemijske reakcije.

Do suštinski potpuno istog zaključka u pogledu sastava eksplozivne materije u količini od 19 842 grama, koja je pronađena prilikom pretresa u ulici Poligonska broj 71, u obliku „salama“, „pljeskavica“ i manjih patrona i zatim uskladištena u skladištu FMUP-a (gdje ju je godinu dana kasnije - novembra 2006. godine, pregledao vještak odbrane), došao je i vještak odbrane prvooptuženog i četvrtooptuženog dipl.ing. hemije Mirza Jamaković. I ovaj vještak je bio veoma decidan u tvrdnji da se radi o već navedenom hemijskom

sastavu materije pakovane u valjkaste patrone prečnika 60 mm, dužine 500 mm u najlonskim cilindričnim vrećicama (trag broj 3 i 11-2, na strani 2 nalaza ovog vještaka), patronama od voštanog papira prečnika 28 mm dužine 200 mm (trag broj 11) i eksplozivu koji se nalazio u plastičnim vrećicama za namirnice (trag broj 12), kao i tvrdnji da je taj eksploziv upotrebljiv. Kod takve, veoma jasne tvrdnje vještak Jamaković je ostao i u toku glavnog pretresa.

Za razliku od navedenog eksploziva čija nabavka i posjedovanje je predmet optužnice, za eksploziv „Vitezit“ pakovan u patronama od voštanog papira, veličine 28 x 200 mm, koji je pronađen na lokalitetu Donji Hadžići – Gaj, prilikom odlaska na teren po kazivanju Hasanovića, ovaj vještak je ustvrdio da je isti neupotrebljiv, budući da je zbog apsorbirane veće količine vlage iscurio iz patrona.

Inače, po mišljenju vještaka Jamakovića datom na glavnom pretresu, eksploziv je neispravan kada primi vlagu, ali on i dalje može da eksplodira, sa umanjenom snagom, odnosno manjom ubojnom moći. Eksploziv, po vještaku Jamakoviću, „puca čak i kada je dobro raskvašen, ali kad iscuri, ne može više“. Što se tiče roka trajanja privrednog eksploziva i karakteristika eksploziva nakon toga, vještak ističe da je zakonska obaveza imaoca da eksploziv nakon isteka roka trajanja uništi, ali, ako se to ne učini, eksploziv i dalje može služiti, pogotovo ako je upakovan u najlonskim vrećicama (količina koja je bila predmet optužnice je upravo bila upakovana u najlonsku foliju).

Po vještaku Jamakoviću, eksploziv koji je pregledan, a koji je u obliku „salama“ i „pogača“, u vrijeme vještačenja je bio u stanju koje ukazuje da bi se mogao aktivirati i napraviti štetu – srušiti nešto itd, po mišljenju vještaka, bio je upotrebljiv i godinu dana prije, a to znači i u vrijeme pretresa stana u Poligonskoj. Inače, prema mišljenju Jamakovića, ukoliko se eksploziv izvadi iz najlona u koji je fabrički upakovan, te od njega prave „pljeskavice“, „pogače“ i sl, ostaje ista ubojna moć eksploziva.

U pogledu 100 gramskih trotilnih metaka (trag broj 4), i vještak Jamaković tvrdi da se radi o vojnom eksplozivu, vrlo stabilnom na meteorološke uslove, zbog čega, po vještaku, na istom ne može doći do bilo kakvih fizikalno-hemijskih promjena. To je vještak potvrdio i na glavnom pretresu, dodajući da je to čvrsti eksploziv, koji se ne uništava ni tokom cijelog niza godina.

Nalaz i mišljenje navedenih vještaka – Mašovića i Jamakovića sud je prihvatio kao objektivne i stručne, imajući u vidu da se radi o nalazima i mišljenjima stalnih sudskih vještaka, sa dugogodišnjim iskustvom u oblasti u kojoj su vještačili, čija stručnost ničim konkretnim nije dovedena u pitanje. Pri tome je vijeće imalo u vidu i činjenicu da su oba nalaza i mišljenja u suštini potpuno

istovjetna u pogledu onoga što interesuje sud, s obzirom na predmet optuženja. Oba vještaka su saglasni u pogledu kvaliteta i svojstava eksplozivne smješe pakovane u salame i patrone pronađene prilikom pretresa stana u ul. Poligonska br.71, kao i trotilskih metaka pričvršćenih na crni pleteni kaiš, koji je također pronađen u stanu. Razlika u mišljenjima vještaka se odnosi na eksploziv koji je optuženi Hasanović znatno kasnije pokazao policiji u šumi Gaj u Donjim Hadžićima, a čije posjedovanje nikom od optuženih nije ni stavljeno na teret. Za taj eksploziv je vještak Mašović našao da je ispravan, a vještak Jamaković godinu dana kasnije, da je neupotrebljiv, jer je iscurio iz patrona usled dodira sa vlagom. S obzirom na navedenu vremensku distancu i neadekvatnu uskladištenost (eksploziv nađen u Poligonskoj je nakon oduzimanja lagerovan u metalnim kutijama), razlika je sasvim normalna, ali je ona i nebitna u ovoj krivično pravnoj stvari, s obzirom da eksploziv naknadno nađen u šumi zv. Gaj nije ni bio u posjedu optuženih, niti je bio predmet optuženja.

Imajući u vidu veoma decidno izjašnjenje oba vještaka da je eksploziv iz Poligonske 71. koji je predmet optuženja, kao eksploziv ispravan, odnosno upotrebljiv i da kao takav ima ubojnu i razornu moć, a posebno trotilski meci pričvršćeni na kaiš, prijedlog branioca prvooptuženog da se izvrši probno ispaljenje uzorka pronađene materije i utvrdi kvalitet i razorna moć iste, odbijen je kao suvišan i nepotreban. Takav dokaz bi bio suvišan, čak i kada bi se potpuno zanemarilo mišljenje vještaka Mašovića i vremenska distanca, te imalo u vidu samo mišljenje vještaka odbrane – Jamakovića, jer se i on na upit suda veoma jasno izjasnio da je eksploziv o kome govori na strani 2. svog nalaza („salamama“, „pogačama“ i patronima – tragovi br.3, 11, 11-2 i 12) upotrebljiv i ima razornu moć i godinu dana poslije, a pogotovo 100 gramski trotilski meci, koji sami imaju veliku razornu moć, a i apsolutno su otporni na bilo kakve vremenske i druge promjene.

Iz istih razloga (decidno izjašnjenje oba vještaka o kvalitetu i svojstvima eksploziva u salamama, pogačama i patronima označenim kao tragovi br.3, 11, 11-2 i 12) suvišnim je ocjenjen i prijedlog odbrane četvrtooptuženog za traženje informacije od firme „Vitezit“ iz Viteza o tome kada je proizveden zadnji eksploziv u toj firmi.

U vezi s tim, valja dodati da je porijeklo eksploziva, sa aspekta postojanja krivičnog djela iz člana 201. stav 1. u vezi stava 4. tačka f) i sadržaja optužnice, čak i nebitno. Da li navedenih 19 kilograma eksploziva i trotilski meci koji su pronađeni u Poligonskoj 71, potiču iz rata, od bivše JNA ili su eventualno neposredno prije pronalaska ukradeni u nekom od kamenoloma sa područja Hadžića ili nekog sasvim drugog područja i stavljeni u odbačeni

sanduk sa oznakom JNA, ili su se pak na drugi način našli u sanduku bivše JNA u momentu kada je optuženi Hasanović, tražeći gljive, pronašao taj eksploziv, nije od značaja za postojanje krivičnog djela terorizma. Za isto je ključno da li se radi o materiji koja ima svojstva eksploziva, te da li su je optuženi pribavili i držali u posjedu sa namjerom i ciljem koji se traži za postojanje tog krivičnog djela.

Predmet vještačenja bile su i PVC folije; - folija u kojoj je, u obliku salama i pljeskavica-pogača bila umotana materija pronađena u stanu Poligonskoj 71, a za koju je dakle, od strane oba vještaka (optužbe i odbrane) utvrđeno da se radilo o eksplozivu te, - folija zamotana u rolni, koja je pronađena u istom stanu. Prema mišljenju stalnog sudskog vještaka Franjić Brune, dipl.ing. strojarstva i šefa Odsjeka za balistiku i mehanoskopska vještačenja, radi se o foliji istih opštih karakteristika – debljine i širine, na čemu vještak zasniva mišljenje da je PVC folija u koju je bio umotan eksploziv mogla da potiče iz te PVC rolne, nađene u istom stanu, prilikom pretresa.

Isti vještak je takođe vještačio i pronađeni pištolj sa prigušivačem, pištoljske metke i nož. Za pištolj je vještak utvrdio da se radi o kalibru 7,65 mm, koji je naknadno doraden, tako što je na isti navrnut prigušivač. Pištolj je prema mišljenju vještaka tehnički ispravan, bez obzira što se radi o modelu iz 1922. Činjenica da pištolj nije bio očišćen, prema mišljenju vještaka, nije imala uticaja na njegovu funkciju, te se iz istog moglo pucati. Godina proizvodnje ovog pištolja nije utvrđena, ali ista prema vještaku Franjiću, nije ni bitna. Bitno je da je pištolj bio ispravan.

O mogućoj namjeni pronađene količine eksploziva, detonatorskoj kapisli, tajmeru-dječijoj igrački, tri trotilska metka, koji su u trenutku pronalaska u Poligonskoj 71, bili pričvršćeni crnom izolir trakom za tzv. „samoubilački pojas“, odnosno njihovoj pogodnosti za sačinjavanje eksplozivne naprave, u toku glavnog pretresa se kao vještak izjašnjavao Šahić Hurem, šef Odsjeka za pirotehniku KDZ FMUP-a.

U pismenom nalazu i mišljenju, kao i iskazu datom na glavnom pretresu, vještak Šahić se veoma decidno izjasnio da je od navedenih materija moguće sačiniti samoubilački pojas, te da istom nedostaje samo izvor struje. Ovo iz razloga što je: materija spakovana u PVC foliju (salame) i parafinski papir (patrone), označena kao tragovi broj 3, 11, 11-2 i 12, privredni eksploziv – vitezit, koji je eksplozivna smješa na bazi nitroglicerina, trinitrotoluola (TNT) i amonijum nitrata (kako su to i prethodni vještaci utvrdili); a trag br.4. trotilski metak tj. eksploziv trinitrotoluen (TNT); što je trag br.14. mehanički javljač isteka zadanog vremenskog perioda (tajmer) koji se nakon isteka

zadanog vremena oglašava zvonom, a trag br.4-2 električna detonatorska kapisla - EDK čija je namjena paljenje – aktiviranje svih vrsta eksplozivnih punjenja kod brizantnog eksploziva. Prema mišljenju vještaka, raspored i vrsta namještaja u stanu (Poligonskoj br.71.) alati i druga oprema, te položaj dokaza tj. opisanih tragova u vrijeme pretresa, daju logičku konstataciju da su radnje na pripremi i izradi improvizovane eksplozivne naprave vršene u kućnim uslovima, uz korištenje poluprofesionalnih alata.

Improvizovana eksplozivna naprava „samoubilački pojas“, označen kao trag br.4. iz istog stana, sastavljena je od: tijela kojeg čini, crni, pleteni kaiš kod kojeg je jedna strana „čičak“, dok je druga ravna; eksplozivnog punjenja kojeg čine tri valjkasta trotilska metka od po 100 grama koji su u pravilnim razmacima, koji garantuju prenos detonacije, i koji su izolir trakom crne boje pričvršćeni za ravnu površinu navedenog kaiša i ;- EDK (elektronska detonatorska kapisla) kao dio električnog upaljača ove improvizovane eksplozivne naprave kojoj nedostaje samo izvor struje za aktiviranje EDK. Prema mišljenju vještaka, princip aktiviranja takve improvizovane eksplozivne naprave je da „izvršilac drži okidač u ruci“, a kompletiranje ove eksplozivne naprave se vrši tako što se u jedan od upakovanih trotilskih metaka, u fabrički izrađeni otvor, postavi EDK, a sa slobodnih krajeva njenih provodnika skine PVC obloga. Na jedan od polova na bateriji se veže jedan provodnik, dok se drugi provodnik drži u ruci i u datom momentu vrši spajanje sa drugim polom na bateriji, u kom momentu se stvara prosto strujno kolo koje aktivira EDK, koja pali, odnosno aktivira eksploziv. Ubojna moć improvizovane eksplozivne naprave „samoubilački pojas“ je prema mišljenju vještaka „veoma znatna“, s obzirom na brzinu detonacije TNT, detonacionu temperaturu, te činjenicu da je privredni eksploziv izrađen na bazi amonijum nitrata bio pripremljen za izradu improvizovane eksplozivne naprave – za postavljanje na „čičak“ – traku. Opisani samoubilački pojas, prema mišljenju vještaka, služi i kao držač i aktivator eksploziva, koji je postavljen unutar samaoubilačkog pojasa. Kao eksplozivno punjenje ove vrste eksplozivne naprave, po vještaku Šahiću, mogao se koristiti sav navedeni eksploziv, u kom slučaju bi ubojna moć bila daleko veća. Inače, po mišljenju vještaka, improvizovana eksplozivna naprava - samoubilački pojas je namjenjen isključivo da kao bombaški teroristički komplet djeluje po živoj sili. Bombaš samoubica, ovako izrađenu improvizovanu samoubilačku napravu, stavlja oko svog tijela, te u određeno vrijeme i na određenom mjestu istu aktivira sopstvenim djelovanjem „okidačem iz ruke“. Prema nalazu i mišljenju vještaka, ukoliko bi namjera izvršioca bila da se ovako izrađena eksplozivna naprava koristi kao eksplozivno sredstvo ostavljeno na određenom prostoru, ista bi mogla biti aktivirana pomoću vremenskog električnog upaljača, za čiju izradu može koristiti i tajmer pronađen prilikom pretresa.

U toku glavnog pretresa, vještak je ostao kod datog mišljenja, dodajući da se navedena vrsta eksploziva ne koristi u obuci, jer su to vrlo opasni eksplozivi; da pojas kakav je nađen ne mogu koristiti lovci, jer lovački pojasevi imaju uspravno postavljena ležišta za metke, a na njima se meci ne vežu, kao što je to na konkretnom pojasu učinjeno crnom izolir trakom; da i navedena tri trotilska metka, ako bi se samo ona aktivirala, imaju veliku ubilačku moć, pogotovu ako bi se aktivirala u centru pijace i sličnim mjestima; da bi posljedice bile smrtonosne i sa povredama, jer sa detonacijskim talasom pucaju svi organi: da bi i oni mogli probiti zid zgrade, radijator i sl, te da bi pogotovo ogromnu razornu moć imao eksploziv od blizu dvadeset kilograma.

Inače, po mišljenju vještaka, eksploziv je bio pravilno lagerovan, a način na koji je umotan govori da se može koristiti za samoubilački pojas. Sve to, po mišljenju vještaka, moglo je biti učinjeno od osobe koja je educirana u oblasti eksploziva, koja zna kako se vrši prenos eksplozivnog talasa sa jednog na drugi metak i dalje.

Nalazu i mišljenju ovog vještaka, tokom pretresa su prigovorili branioci optuženih, ističući da se ne radi o stalnom sudskom vještaku i da je vještak po struci ekonomista. Ipak, i pored toga, vijeće je prihvatilo nalaz i mišljenje i ovog vještaka, iz razloga što se vještačenje može povjeriti i nekome ko nije na listi stalnih sudskih vještaka, kao i određenoj stručnoj ustanovi. U principu ustanove imaju prednost nad vještacima pojedincima, jer raspolazu kadrovskim, tehničkim i drugim resursima za kvalitetnije vještačenje.

U konkretnom slučaju, iz zahtjeva Tužilaštva BiH - naredbe za vještačenje, proizilazi da je vještačenje pronađene materije povjereno Centru za forenziku i podršku FMUP, koji je za to tehnički, kadrovski i u svakom drugom pogledu najopremljeniji i najsposobniji u BiH. Pored toga, sama činjenica da je osoba koja je u ime Centra potpisala i na sudu neposredno prezentirala nalaz i mišljenje, završila ekonomski fakultet, ne daje osnova da se nalaz i mišljenje zbog toga ne prihvati. Ovo pogotovo stoga što ničim konkretnim, nalaz i mišljenje nisu dovedeni u ozbiljnu sumnju i što se radi o osobi koja već 27 godina radi policijske poslove, koja je još 1987.godine završila specijalizaciju iz oblasti KDZ-a, osobi koja je i u posljednjih 4-5 godina obavila više specijalizacija iz ove oblasti u Americi, Španiji i Mađarskoj, te koja je kao poznavalac te oblasti, postavljena na dužnost šefa Odsjeka, a uz to je nesrodan i nezainteresovan za ishod postupka.

Po mišljenju vijeća, sve navedeno ukazuje na izuzetnu stručnost imenovanog i njegovu kompetentnost u oblasti u kojoj je davao mišljenje, bez obzira na njegovo formalno obrazovanje – završen ekonomski fakultet. Uostalom, formalno obrazovanje vještaka nije jedino mjerilo za kvalitet vještačenja.

Stručnost vještaka i višegodišnje iskustvo u oblasti u kojoj se vještači, čak je važniji elemenat od formalnog obrazovanja, odnosno titule.

Pored svega, kao što je to i sam vještak naglasio, na ovim prostorima ne postoji posebna škola, niti fakultet koji bi školovao kadrove isključivo za rad na poslovima KDZ-a, a ono što je bilo moguće završiti, vještak je završio (specijalizaciju iz oblasti KDZ-a u bivšoj SFRJ još 1987.godine, te brojne kurseve i specijalističke obuke u kompetentnim ustanovama u inostranstvu). Stoga je i ovaj prigovor odbrane ocjenjen neosnovanim i kao takav neprihvatljivim.

Što se tiče mehaničkog tajmera, koji je takođe pronađen pri pretresu u Poligonskoj 71, isti je bio predmet vještačenja po vještaku pirotehničaru Kolaković Amaru. U pismeno sačinjenom nalazu i mišljenju i iskazu datom tokom glavnog pretresa, vještak je potvrdio da trag broj 14, predstavlja mehanički „timer“ koji se najčešće koristi kao kuhinjsko pomagalo, a za koji je on utvrdio da je već prethodno bio rastavljan. To se po iskazu vještaka nije moglo vidjeti sa vanjske strane, ali je unutra, u lijevoj polovini satnog mehanizma nađen dio koji tu ne treba da se nalazi, kome je mjesto u gornjoj polovini. Riječ je o dijelu koji, po vještaku, nikako nije mogao proći u donji dio, sem ako tu nije greškom ostavljen, nakon rastavljanja. Svrha tog metalnog dijela sa šestougaoim otvorom je da objedinjuje mehanizam i spriječi ispadanje zupčanika. Da je mehanizam rastavljan, govore i oštećenja na zavrtnjima. Inače, prema mišljenju vještaka satni mehanizam je ispravan, a takvi mehanizmi se koriste i kod improvizovanih eksplozivnih sredstava, kao tajmeri ili takozvani odgođeni prekidači. Pronađeni mehanizam je trebalo doraditi, nakon čega bi on imao funkciju električnog prekidača sa odgođenim vremenom spajanja, odnosno spajanja nakon isteka zadanog vremena. Mehanizam - tajmer je po mišljenju vještaka, relativno lako prepraviti u električni prekidač sa odgodnim vremenom u kome bi se zatvorio električni krug poslije isteka zadanog vremena. Prema mišljenju vještaka, da bi se mehanizam doradio i poslužio kao električni prekidač, nije potrebno nikakvo posebno obrazovanje. To se može naučiti i na osnovu gledanja filmova.

Nalaz i mišljenje i ovog vještaka sud je u cjelosti prihvatio kao objektivan i stručan, budući da je isti dat od strane osobe kompetentne za to, nesrodne i nezainteresovane, te da dati nalaz i mišljenje ni jednim drugim dokazom nije doveden u sumnju.

Biološko vještačenje pronađenih tragova je obavila Elmira Karahasanović, stalni sudski vještak za ovu oblast. Na osnovu nalaza i mišljenja ovog vještaka, koji je sud prihvatio kao objektivan i tačan, utvrđeno je da vlasi kose

pronađene u sivo-maslinastoj kapi tzv.“ Pentagonka“, i to 8 dlaka (koja kapa je pronađena i privremeno oduzeta prilikom pretresa u ulici Novopazarska br.422, a koji stan je nesporno koristio Mirsad Bektašević), potiču od jedne osobe, osim jedne dlake koja može poticati od druge osobe.

Mikrobiološkim vještačenjem, metodom izolacije i komparacije DNA profila, koje je provedeno po vještaku Rijadu Konjhodžiću (čiji je nalaz i mišljenje sud takođe prihvatio kao objektivian i stručan, a kome ni jedna od strana nije prigovorila), utvrđeno je da biološki tragovi sa maskirne kape, plave kape sa prorezom za oči, crne kape i bijele marame „arafatke“ - predmeta koji su oduzeti prilikom pretresa u Novopazarskoj br.422, potiču od iste osobe i pripadaju optuženom Mirsadu Bektaševiću.

Na osnovu nalaza i mišljenja vještaka Hasanbašić Samila, koji je proveo daktiloskopsko vještačenje, utvrđeno je da otisci prstiju, koji su pronađeni na oduzetim predmetima, i to metalnoj kutiji sa poklopcem, koja je oduzeta prilikom pretresa u ulici Poligonska br.71. kao i „Oglasniku A do Ž“, koji je oduzet prilikom pretresa u ulici Novopazarska br.422, nesporno odgovaraju tragovima prstiju optuženog Mirsada Bektaševića. Nalaz i mišljenje i ovog vještaka, vijeće je prihvatilo kao objektivian i stručan, jer je dat od kompetentne, nesrodne i za ishod nezainteresovane osobe, imajući u vidu i to da isti ni jednim drugim konkretnim dokazom nije doveden u sumnju.

Prigovore odbrane prvooptuženog, kojim su se pridružili i drugo i trećeoptuženi da se objektivnost vještaka, kao i saslušanih svjedoka koji su pripadnici F MUP dovodi u pitanje time što je FMUP dio državnog sistema i predstavlja produženu ruku Tužilaštva, sud nije mogao prihvatiti, jer takvo mjesto i položaj tih institucija u pravnom sistemu, samo za sebe ne znači da su zbog toga te osobe pristrasne u korist optužbe, a na štetu optuženih. Naprotiv, dužnost svih tih institucija i pojedinaca u njima je utvrđenje istine i gonjenje učinilaca krivičnih djela, ali na bazi istinitih, a ne montiranih činjenica, kako optuženi doživljavaju činjenice koje ih terete. Naprotiv, sve te institucije, uključujući i sve MUP-ove i sva tužilaštva, Ustavom i zakonima ove zemlje su obavezane na utvrđenje istine i zaštitu prava svih građana, pa i onih koji su optuženi za krivična djela, te se samo zbog toga što njihovi iskazi terete optužene ne može govoriti o pristrasnosti, a pogotovo ne o „smišljenim igrama i montiranju“ činjenica kako bi se optuženi bez osnova osudili za nešto što nisu učinili. U ostalom, svi svjedoci i vještaci su prije davanja iskaza, od strane suda upozoreni na dužnost kazivanja istine i posljedice lažnog svjedočenja i svi su položili odgovarajuću zakletvu.

Na osnovu navedenih dokaza vijeće je van svake razumne sumnje utvrdilo da su optuženi posjedovali eksploziv u količini ne manjoj od 19 842 grama, crni pleteni kaiš sa pričvršćena tri trotilska metka na sebi i ostale stvari navedene u izreci, pronađene pri pretresu stana u ulici Poligonska broj 71 - Općina Ilidža, vlasništvo dajdže prvooptuženog Mirsada Bektaševića i stana u Novopazarskoj 422, koji je iznajmio optuženi Bektašević, a koji su prvo i drugo optuženi nesumnjivo koristili.

Kako je vještačenjem nesumnjivo utvrđeno da je navedeni eksploziv bio ispravan i podoban za upotrebu, neprihvatljivom se ukazuje i teza odbrane optuženih o pronađenom eksplozivu kao nepodobnom sredstvu.

U vezi sa samim sticanjem – nabavkom eksploziva, odnosno dolaskom eksploziva u posjed Bektaševića i Cesura, provedeni dokazi po ocijeni ovog vijeća, ukazuju na to da je trećeoptuženi Ikanović Bajro bio taj koji im je nabavio i predao eksploziv, kako se to i tvrdi optužnicom.

Na to jasno upućuje, prije svega iskaz svjedoka Bajrić Amira, ali ne samo on, kako to Ikanovićev branilac tvrdi, nego i drugi dokazi i brojne činjenice koje je ovo vijeće imalo u vidu, a koje se odnose na intenzitet i vrijeme druženja i kontakata optuženih Ikanovića i Bektaševića, te ponašanje optuženog Ikanovića nakon hapšenja prvo i drugo optuženog.

Prije svega, sam trećeoptuženi je tvrdio da mu se Bektašević odmah svidio kad su se upoznali, jer je vidio da ima „dobre ideje“. Njihovo druženje je i po iskazu Bektaševića i Ikanovića, odmah postalo veoma intenzivno; Bektaševića i Cesura, Ikanović veoma brzo odvodi kući u Hadžiće, ne samo na Iftar, nego i na spavanje. Uz to, on već sutradan, odlazi njima u posjetu u stan u Novopazarskoj 422, što je sve znak izuzetne prisnosti.

Telefonski kontakti između Bektaševića i Ikanovića su veoma česti. Analizom dolaznih, odlaznih i propuštenih poziva sa njihovih mobitela, utvrđeno je da su u periodu između 02. 10. i 16. 10. 2005.godine, ostvarili 18 kontakata, i to sve po pozivu Bektaševića, a ni jednom po pozivu Ikanovića. Dana 6. 10. 2005. godine, čak su razgovarali pet puta. Ikanović je nazvao Bektaševića samo jednom, i to jutro nakon hapšenja Bektaševića, u 7 i 59 minuta, što je registrovano kao propušteni poziv (mobitel Bektaševića je već bio oduzet).

Telefonski kontakt koji su imali u junu 2005. godine, koji ukazuje da su se već tada znali, obojica pokušavaju prikriti.

Pored toga valja imati u vidu i to da je prilikom pretresa Ikanovićeve kuće na tavanu pronađen ruksak iste marke („Karrimor“), kao i ruksak koji je oduzet u pretresu stana u Novopazarskoj, broj 422, te da je na njemu bilo ispisano ime

Mohammed Daut i adresa iz Velike Britanije, što je utvrđeno na osnovu iskaza policajaca koji su vršili pretres i sačinjene dokumentacije.

Po ocjeni vijeća, potpuno je nelogično i zašto bi Ikanović bio tako siguran, kako to proizilazi i iz njegovog iskaza, da će policija doći i uhapsiti i njega, ako on zaista nema ništa sa onim što je u novinama pročitao da su oni pripremali i učinili, ako je sve to njemu bilo nepoznato i ako je njegovo druženje sa uhapšenim Bektaševićem i Cesurom bilo na čisto prijateljskoj osnovi.

S druge strane, svjedok Bajrić Amir je u svom iskazu na glavnom pretresu bio veoma jasan i decidan u tvrdnji da je on bio taj koji je na traženje Ikanovića nabavio eksploziv od optuženog Hasanovića i predao ga Ikanoviću, kako bi time pokrio dug koji mu je bio dužan za slupano auto i ranije posudbe novca.

Način dobavljanja i predaje, svjedok je opisao veoma konkretno i uvjerljivo za nivo njegovog obrazovanja i sa aspekta načina njegovog života. Lošu orijentaciju u vremenu i sam svjedok priznaje, što se može razumjeti s obzirom na njegov neuredan način života (od danas do sutra) i psihičke krize o kojima je i Ikanović govorio, kada je govorio o okolnostima njihovog upoznavanja. Jednostavno, činjenice vezane za vrijeme, za Bajrića nisu posebno bitne, te ih stoga i slabo pamti, mješa i sl. Ipak, svjedok je veoma rezolutan u tvrdnji da je sa optuženim Ikanović Bajrom (koga je inače upoznao u maju 2005. godine i od tada se s njim intenzivno družio) razgovarao o nabavci eksploziva 10-20 dana prije mjeseca Ramazana 2005. godine, da je Ikanović započeo taj razgovor, pitavši ga da li mu može nabaviti eksploziv, te da je tražio i inicijalne kapisle i drugo oružje (pištolj, pušku i dr.). Svjedok je veoma decidan u tvrdnji da je on obećao da će probati nabaviti (sjetio se razgovora sa Hasanovićem i njegovim drugom u slastičarni) i da je to i učinio, tako što je od četvrtooptuženog Hasanović Senada nabavio eksploziv i predao ga Ikanoviću, i to, najprije manje, probne količine (jedne „salame“ u najlonu i dva manja predmeta u papirnom omotu) , a zatim i ostale količine salama i patrona; 7-8 „salama“ i 10-11 manjih eksplozivnih predmeta, koje je Bajrić prepoznao na predodčenim fotografijama predmeta oduzetih u Poligonskoj 71. Predaja eksploziva Bajriću, od strane Hasanovića, nesumnjivo proizilazi i iz iskaza optuženog Hasanovića, kao i iskaza svjedoka Aljević Ensara (kome je sud u tom dijelu povjerovao), koji je tom prilikom vozio Hasanovića do kuće Bajrića.

Svjedok Bajrić takođe potvrđuje da mu je optuženi Ikanović Bajro, otprilike jedan mjesec prije hapšenja, rekao da zna da će i njega (Ikanovića) uhapsiti,

jer su neka „ braća popadala“, da će policija sigurno doći i njemu (Bajriću), te mu je savjetovao da o svemu ćuti i da „ pospremi kuću“. Ovakva tvrdnja svjedoka Bajrića, potpuno je u skladu sa onim što je i sam Ikanović mislio o dolasku policije i rekao u svom iskazu na glavnom pretresu, kao i tvrdnjom policajaca koji su vršili pretres Ikanovićevog stana, da su prilikom pretresa zatekli veoma uredan stan i da im je Ikanović rekao da ih je već čekao. Ako je već očekivao policiju, sasvim je logično da je o tome razgovarao i sa Bajrićem i izrekao mu navedene riječi. U protivnom, da nije imao u vidu sve što je prethodno urađeno, ne bi bilo logično da o svemu priča i upozorava Bajrića.

Iz iskaza svjedoka Bajrića, takođe nesumnjivo proizilazi da je Ikanović eksploziv koji je nabavio preko Bajrića dalje odnio u Sarajevo. Naime, svjedok Bajrić veoma uvjerljivo iznosi kako je sa Ikanovićem putovao vozom na relaciji Sarajevo-Hadžići, kako je pri izlasku slučajno dohvatio Ikanovićev ruksak i vidio da je težak, nakon čega ga je pitao da li je to „onaj eksploziv“, našto se Ikanović samo nasmijao. To se, prema iskazu Bajrića, dogodilo par dana nakon što je Ikanoviću predao pomenutu veću količinu eksploziva.

Svjedok Bajrić takođe potvrđuje da mu je Ikanović prije toga govorio da će doći dva brata iz inostranstva, te da će ga upoznati sa njima, a ipak nije.

Svjedok Bajrić takođe opisuje i kako je Ikanović jednom prilikom, kada su bili na Igmanu, na lokalitetu Crvene stijene i kada je prolazila kolona vozila SFOR-a, gledajući ih rekao: „ovdje treba izvršiti džihad“.

Na okolnosti pribavljanja eksploziva, na glavnom pretresu su svjedočili Hasanović Senad, Aljević Ensar i Osmanović Muhidin, koji su do u detalje opisali kako je Bajrić tražio eksploziv od Hasanovića i kako ga je ovaj donio Bajriću. Iskazi svjedoka u vezi s tim, potpuno su u skladu sa onim što je u pogledu pronalaska eksploziva i njegovog dostavljanja Bajrić Amiru, ispričao svjedok Bajrić. I ovu činjenicu sud je ocijenio kao još jedan znak objektivnosti i tačnosti iskaza Amira Bajrića, koji je sud prihvatio kao objektivna i tačna u pogledu odlučnih činjenica, ocijenivši pri tome da su nedosljednosti svjedoka Bajrića u pogledu ostalih činjenica, nebitne i rezultat njegovog načina života i strukture ličnosti.

Prilikom odlučivanja, vijeće je svakako cijeniło, pored već navedenog i prigovore odbrane u pogledu validnosti iskaza svjedoka Amira Bajrića i njegovog kredibiliteta, te zaključilo da su oni ipak neosnovani.

Naime, tačne su tvrdnje trećeoptuženog i njegovog branioca da je Bajrić osuđivan za više krivičnih dijela, te da je i on prethodno u istom predmetu bio optužen za nedozvoljeno držanje eksploziva, te zatim sa tužilaštvom sklopio sporazum o priznanju krivnje. Tačno je i da u njegovom iskazu ima određenih protivrječnosti, ali se one po ocjeni vijeća ipak ne odnose na ključne činjenice. U pogledu onoga što je, s obzirom na predmet optužnice, za ovaj sud ključno i odlučujuće, svjedok Bajrić Amir je bio dosljedan od svog prvog saslušanja u tužilaštvu, do kraja svjedočenja pred ovim sudom. Tako je svjedok Bajrić Amir ostao dosljedan u tvrdnji da je Bajro Ikanović od njega tražio eksploziv, da mu ga je on preko Senada Hasanovića i nabavio i lično predao. Kod takvog iskaza ostao je čak i nakon prijetnji upućenih, kako od Ikanovića, tako i od strane njemu bliskih lica.

Po ocjeni ovog vijeća, Bajrić jeste osoba koja je više puta osuđivana, ali uglavnom zbog tuča. U isto vrijeme on je i osoba koja se ne boji nikoga i ničega, pa tako ni da kaže istinu. Za davanje lažnog iskaza na štetu optuženog Ikanovića, svjedok po ocjeni ovog vijeća nema valjanog i logičnog razloga. Ovakav zaključak, vijeće bazira na činjenicama da je Ikanović njegov komšija, da se s njim intenzivno družio, Ikanović mu je našao posao i pomagao mu kad je bio u psihičkoj krizi itd, a dug o kome govori Ikanović, po svjedoku i ne postoji, a i da postoji, on takvim stvarima uopšte ne pridaje pažnju. Stoga je potpuno nelogično da bi Bajrić prećutao da je eksploziv dao Bektaševiću, da se to stvarno tako desilo i da bi bez osnova teretio Ikanovića za nešto što on nije uradio. Naprotiv, daleko je logičnije da je Bajrić imao više razloga da pokuša pomoći Ikanoviću i prikriti njegovu ulogu, a ne da mu pokuša napakostiti i pripisati nešto što ovaj nije učinio. Ako bi se koga i bojao, daleko je više razloga da se Bajrić boji Bajre Ikanovića, koji je i fizički daleko snažniji od Mirsada Bektaševića, a ima i prijatelje i rodbinu na istom području, od kojih su neki već i konkretno zaprijetili svjedoku.

Imajući sve to u vidu, sud je odbio prijedlog odbrane trećeoptuženog da se izvrši vještačenje tetovaže na lijevoj strani grudi svjedoka Bajrić Amira, radi provjere istinitosti njegove izjave u vezi sa trajnošću te tetovaže. Izvođenje tog dokaza sud je ocijenio nepotrebnim, smatrajući da isti nije mogao dovesti u sumnju uvjerenje suda o objektivnosti iskaza svjedoka u pogledu odlučnih činjenica.

Osporavajući kredibilitet svjedoka Bajrić Amira, odbrana trećeoptuženog je sudu dostavila kao dokaz potvrdu JU „Dom zdravlja Kantona Sarajevo“, OJ „Dom zdravlja Hadžići“ broj: 07-1-80-01/06 od 18.12.2006. godine, kojom se potvrđuje da nije evidentirano da je Amir Bajrić tražio pomoć lječarastomatologa na dane 05.12.2006. i 06.12.2006. godine. Navedenu potvrdu sud

prihvata kao objektivan dokaz da Bajrićevo javljanje nije evidentirano, ali pri tome ima u vidu da on nije ni tvrdio da je prvo predao knjižicu, na osnovu koje se evidentiraju pacijenti, pa čekao prozivku ljekara, da bi njegov dolazak bio registrovan u protokolu ili kartonu, nego da je došao u Dom zdravlja i neformalno se na drugom spratu navedene institucije obratio ženi crvene kose, za koju zna da je doktor stomatolog, sa pitanjem da li se zbog upale išta može raditi u tom momentu i nakon što je dobio odgovor da ne može, odmah otišao. Takvo ponašanje svjedoka nije nelogično i ni u kom slučaju ne može dovesti u sumnju ocjenu o iskazu svjedoka u pogledu odlučnih činjenica, koje su u većini potvrđene iskazima drugih svjedoka ili su u skladu s njima, na način na koji je to već navedeno u prethodnom dijelu obrazloženja.

Tvrdnja optuženog Bektaševića da mu je eksploziv dao svjedok Bajrić, a ne Ikanović, nema uporišta u provedenim dokazima, te je sud i nije mogao prihvatiti. Pored toga što je takva tvrdnja u suprotnosti sa iskazom svjedoka Bajrića kome je sud povjerovao, ona je protivrječna i onome što je optuženi Bektašević govorio prilikom saslušanja pred Tužilaštvom dana 7.11.2005. godine, koja izjava mu je predložena prilikom unakrsnog ispitivanja (tom prilikom je rekao da ga je neka osoba zvala prije dolaska u Sarajevo, govoreći mu kako treba u jednom dječijem parku, ispod drvene klupe, da uzme paket u kome je pištolj sa prigušivačem i eksploziv). Za navedenu razliku, odnosno protivrječnost, optuženi nije dao ubjedljivo i logičko obrazloženje. Pravdao se psihičkim pritiskom i brigom za sudbinu porodice, iako je navedenu izjavu davao u prisustvu svoga branioca. Pored toga valja imati u vidu da je sa tvrdnjom da mu je eksploziv dao Bajrić Amir, prvooptuženi izašao tek kada je čuo da je Bajrić zaključio sporazum sa Tužilaštvom BiH o priznanju krivnje.

Postoji i niz drugih nelogičnosti i protivrječnosti u iskazu prvooptuženog, zbog kojih navedena tvrdnja nije mogla biti prihvaćena. Tako Bektašević na pretresu izjavljuje da Bajrić Amira poznaje od svoje 16. ili 17. godine, te da mu je Bajrić i ranije nabavljao oružje, a da je Bajru Ikanovića upoznao u restoranu u Sarajevu, preko Bajrić Amira, u toku mjeseca Ramazana i da njihovo poznanstvo jako kratko traje, a kontaktirao je sa Ikanovićem još u junu iste godine, što je utvrđeno na osnovu dostavljenog listinga telefona. Tu činjenicu Bektašević i Ikanović su prećutali. Takođe, Bektašević ne daje logičan i uvjerljiv odgovor zašto u svome telefonu za sporni period ima registrovanih 18 poziva prema telefonu koji je koristio Bajro Ikanović, kao i to da je jutro nakon njihovog hapšenja jedan jedini put u 7 sati i 59 minuta registriran propušteni poziv koji je išao sa telefona Bajre Ikanovića prema telefonu Mirsada Bektaševića, dok u isto vrijeme sa Bajrićem uopšte nije razgovarao telefonom, iako ga navodno, tako dugo poznaje. Bajrićevog bilo kojeg broja

telefona Bektašević čak i nema. Bektašević takođe ne daje uvjerljivo objašnjenje ni o tome kako to da Cesura nikako nije ni upoznao sa Bajrićem, koga navodno tako dugo poznaje, a odvodi ga Ikanoviću, čak i kući u Hadžiće, iako tvrdi da njega veoma kratko poznaje.

Sve to ukazuje da se nasuprot Bajriću, optuženom Bektaševiću ni u ovom dijelu ne može vjerovati, te ni prihvatiti njegova tvrdnja da je eksploziv dobio od Bajrića, iako ga nije ni tražio, a da nije imao vremena da mu ga vrati zbog brzog dolaska policije.

Imajući u vidu sve što je navedeno, vijeće nalazi nesumnjivo utvrđenim da je trećeoptuženi nabavio i predao u posjed prvo i drugo optuženim tačno neutvrđenu, ali ne manje od 19.842 grama količinu eksploziva - eksplozivne smješe na bazi nitroglicerina (NG-a), trinitrotoluola (TNT-a) i amonijum nitrata (AN-a). Pored eksploziva sa kojim su zatečeni u stanu u Poligonskoj 71, nesumnjivo je utvrđeno da su prvo i drugo optuženi bili u posjedu i drugih u izreci navedenih stvari, među kojima i tzv. „samoubilačkog pojasa“, sa pričvršćena tri trotilska metka, detonatorske kapisle (EDK) i pištolja sa prigušivačem, čija nabavka i držanje u posjedu građanima uopće nije dozvoljena. Nesumnjivo je da je eksploziv bio rezan i oblikovan, te dijelom pripremljen za samoubilački pojas. Pored toga što je eksploziv zatečen u stanju koje ukazuje na to i što je to sve i konstatovano u već pominjanim dokumentima sa pretresa, te potvrđeno iskazima svjedoka policajaca i vještaka, sam čin rezanja i oblikovanja priznaje i Bektašević, a uz to, ostaci eksplozivne smješe su pronađeni na nožu koji je takođe zatečen na licu mjesta. Time i te činjenice iz optužnice vijeće nalazi nesumnjivo utvrđenim .

Što se tiče samog posjeda eksploziva isti je evidentan. Da Bektašević i Cesur nisu bili u posjedu eksploziva i ostalih navedenih stvari, ne bi ni mogli biti zatečeni s njima, niti bi te stvari mogle biti tada oduzete. Njihov posjed je dakle fakat, a koliko dugo je trajao, nije od posebnog značaja, kao ni to šta su koji od njih dvojice radili u momentu dolaska policije, odnosno kako je ko od njih konkretno manifestovao taj posjed. Ovo iz razloga što, čak i ako bi bila tačna tvrdnja prvo i drugo optuženog da Cesur nije dodirivao eksploziv, stoji nepobitna činjenica da je on bio tu, u istim prostorijama, da se saglasio, ako ne direktno, a ono prećutno sa konkretnom situacijom i radnjama koje je navodno, sam Bektašević obavljao. Cesur nije napustio prostorije i policiji prijavio eksploziv, nego je ostao tu, mirno posmatrajući Bektaševića iz druge prostorije kako reže i oblikuje eksploziv, ali sa pištoljem u ruci i metkom u cijevi, koji je držao uperen u policiju kada se pojavila, a mogao je prethodno sa tim pištoljem, da je htio, mirno napustiti stan, pa čak i natjerati Bektaševića da ne radi ono što on (Cesur) direktno gleda.

U situaciji da je sve bilo onako kako oni tvrde i da Cesur nije imao ništa sa radnjama Bektaševića, odnosno da se on samo slučajno, u pogrešno vrijeme našao na pogrešnom mjestu, sa pogrešnim ljudima, i da je on u suštini izuzetno miroljubiv čovjek koji uopšte ne voli oružje, kako to njegov branilac predstavlja, Cesur sigurno ne bi bio zatečen sa pištoljem u ruci usmjerenim ka policajcima i prstom na okidaču. U takvoj situaciji, on bi policajce dočekao kao svoje spasioce, ako već nije imao hrabrosti oduprijeti se Bektaševiću i ako ga stvarno nije podržavao i nije se slagao sa njegovim postupcima.

Takođe, po ocjeni vijeća, da Cesur nije bio u toku sa svim što se dešava i potpuno svjestan o čemu se radi, odnosno da je zaista prvi put uživo ugledao nešto što liči na eksploziv, a da o njemu prethodno nije ništa znao, Cesur sigurno ne bi mogao ostati miran i uopšte ne reagovati, ako ne zbog protivpravnosti onoga što gleda, a ono bar zbog njegove vlastite bezbjednosti u tom momentu. Naime, logično je da običan čovjek koji ne zna ništa o eksplozivu i nije u toku šta se s njim smije raditi, a šta ne, već pri prvom susretu sa nečim što imalo asocira na eksploziv, postaje uzbuđen i na svaki način nastoji pobjeći sa lica mjesta, a što Cesur nije ni pokušao učiniti.

Imajući sve to u vidu, vijeće zaključuje da je i Cesur bio u posjedu navedenog eksploziva, samoubilačkog pojasa i drugih stvari iz optužnice, sa kojima je i on zatečen u stanu u Poligonskoj 71.

S obzirom na predmet optužnice i djelo koje je prvoj trojici optuženih stavljeno na teret, pored sticanja i posjedovanja eksploziva, oružja i drugih predmeta koje su optuženi držali, od presudnog značaja za ocjenu o postojanju istog, jeste to da li se radi o namjernim radnjama, koje s obzirom na svoju prirodu ili kontekst mogu ozbiljno oštetiti državu ili međunarodnu organizaciju, te da li je sve to preduzeto s nekim od ciljeva definisanih u stavu 1. člana 201. KZ BiH (ozbiljnog zastrašivanja stanovništva ili prisiljavanja organa vlasti BiH, vlade druge zemlje ili međunarodne organizacije da nešto izvrši ili ne izvrši, ili s ciljem ozbiljne destabilizacije ili uništavanja osnovnih političkih, ustavnih, privrednih ili društvenih struktura BiH, druge zemlje ili međunarodne organizacije).

S obzirom na prirodu krivičnog djela koje se optuženim stavlja na teret, a u situaciji kada optuženi negiraju postojanje namjere i kada se o tome nisu izjašnjavali ni pred kim trećim, što je potpuno normalno kod ovih i sličnih djela, postojanje namjere za činjjenje terorističkog akta, sud je cijenio na osnovu drugih, nesumnjivo utvrđenih činjenica koje se odnose na ono šta su optuženi do momenta hapšenja radili i uradili, šta su sve i gdje posjedovali,

čemu su namjenjene i čemu mogu poslužiti pronađene stvari, na osnovu ponašanja optuženih prije i poslije i onoga šta je sve u vezi s tim sud utvrdio.

Prije svega, svi predmeti koji su pronađeni pri pretresu i kao dokazi prezentirani na glavnom pretresu, stanje i položaj u kome su zatečeni, o čemu je već bilo riječi, te namjena o kojoj su govorili vještaci, a prije svega vještak Šahić Hurem, jasno upućuju na zaključak da se radi o namjerama usmjerenim ka počinjenju terorističkog čina. Drugi, logičan razlog zašto su se ti predmeti (koji su ranije detaljno navedeni i opisani u obrazloženju ove presude), našli u tim stanovima, vijeće ne nalazi, imajući u vidu i njihovu namjenu. Po ocjeni vijeća, odbrana optuženih, kao ni sami optuženi, nisu pružili nikakvo drugo uvjerljivo i logično objašnjenje, niti i jedan dokaz koji bi doveo u sumnju zaključak suda o navedenoj namjeri.

U pogledu eksploziva, odbrana prvooptuženog je iznijela tezu da je isti trebao poslužiti za vojnu obuku i edukaciju. Takva teza je potpuno nelogična i neprihvatljiva. Prije svega, kao mladog i nezaposlenog čovjeka, daleko logičnije je da Bektaševića interesuje kako se obučiti za neki konkretan, solidno plaćen posao od koga će živjeti, a ako ga već toliko interesuje oružje i osjeća tako veliku ljubav prema njemu, kako to predstavlja njegov branilac, i ako ima tako jaku želju da savlada vojnu obuku, prvooptuženi je to mogao postići i na legalan način - prijavljujući se u vojnu ili policijsku službu, streljački klub i sl. Drugo, vještačenjem je potvrđeno da eksploziv sa kojim su zatečeni, nije za obuku i bilo kakvo educiranje, jer je veoma opasan ne samo za okolinu, nego i onoga ko rukuje njime.

Isto tako, nesumnjivo je saslušanjem vještaka utvrđeno da pojas koji je sačinjen ne može služiti kao lovački, jer su na njemu trotilske patrone pričvršćene u vodoravnom položaju, a na lovački kaiš se patrone postavljaju vertikalno.

Sam prvooptuženi je priznao da je on crnom izolir trakom pričvrstio tri TNT metka - patrone na crni pleteni kaiš, za koji valja podvući da nije obični kaiš, nego sa „čičkom“ sa jedne strane, koji ima funkciju da drži ostali eksploziv.

Vještačenjem je takođe utvrđeno da je dječija igračka sa satnim mehanizmomom – timer, rasklapan. Odbrana govori o kupovini tog tajmera u obliku dječje igračke – jajeta, isključivo radi kuhanja jaja, a timer se pronalazi u stanu gdje optuženi nisu ništa ni jeli, ni kuhali, nego u sasvim drugom stanu (u Poligonskoj) gdje nije bilo ni jaja, niti tragova o bilo kakvom kuhanju, pa čak ni uslova za to (i optuženi Cesur čak govori kako mu je stan izgledao kao iseljen, sa nekim ostacima).

Za samoubilački pojas je vještačenjem utvrđeno da je bio spreman za aktiviranje. Nedostajao je samo izvor struje koji se obezbjeđuje i preko najobičnije baterije.

O namjerama optuženih, odnosno ciljevima njihovog dolaska u Sarajevo i nabavke eksploziva i drugih, kod njih pronađenih sredstava, veoma jasno govori i VHS kasete koja je pronađena u zadnjem džepu Bektaševića, prilikom pretresa stana u Poligonskoj 71.

Tvrđnju Bektaševića, da kasete nije bila kod njega prilikom hapšenja, Sud nije mogao prihvatiti iz razloga što je to u suprotnosti sa iskazima svjedoka policajaca koji su vršili pretres, a kojima je sud povjerovao, kao i zvaničnim službenim aktima FMUP o izvršenom pretresu, koje je sud takođe prihvatio kao tačne i vjerodostojne.

Takva tvrdnja Bektaševića je u neskladu čak i sa onim što je on sam govorio o toj kaseti prilikom ispitivanja u Tužilaštvu (tada je tvrdio da je kasetu dobio zajedno sa kesom u kojoj se nalazio eksploziv). Na glavnom pretresu je taj nesklad pravdao navodnim prijetnjama koje je dobio od tužilaštva, iako je iskaz davao u prisustvu svog branioca, poučen o svim pravima i bez primjedbi potpisao zapisnik. Takvo objašnjenje sud nije mogao prihvatiti kao logično i istinito.

U vezi s tim valja dodati da je pretres u ulici Poligonska, kako je to već ranije obrazloženo, izvršen uz potpuno poštivanje relevantnih odredbi Zakona o krivičnom postupku BiH, o čemu su na glavnom pretresu detaljno svjedočili i policijski inspektori koji su ga obavljali, tako da apsolutno ne stoji tvrdnja Bektaševića da se predmetna VHS kasete nije tamo nalazila, te da je sve to montirano od strane policije.

Obavljenim vještačenjem video-kamere, po vještaku Georgu Skaluba, koja kamera je pronađena i oduzeta prilikom pretresa kuće tetke i tetka optuženog Bektaševića (nesporno je da je kamera njihovo vlasništvo), Sud je utvrdio da je navedena kasete originalna i da je snimljena upravo na toj kameri, koja je određeno vrijeme bila u posjedu Mirsada Bektaševića, u periodu od dolaska u Sarajevo, do prije hapšenja (nesporno da je ranije vratio).

Naime, primjenom adekvatnih naučnih metoda i putem profesionalnih monitora i WEIFER-monitora, vještak George Skaluba je utvrdio postojanje jednog negativnog – lošeg pixela na snimku kasete oduzete od Mirsada Bektaševića, kao i na nespornom snimku nove kasete, utvrdivši na taj način da je kasete snimljena upravo tom kamerom, koja ima navedenu fabričku grešku. Prema vještaku, mogućnost ponavljanja iste greške, odnosno mogućnost da je

sporna kasetna snimljena nekom drugom kamerom je samo teorijska i iznosi 1:290 000.

Uzimanje navedene kamere od tetke priznaje i sam prvooptuženi, a isto nesumnjivo proizilazi i iz iskaza svjedoka Hamidović Izete i Asotić Zafira, tetke i tetka prvooptuženog. Na osnovu tih iskaza, koje je sud prihvatio kao istinite i tačne u pogledu bitnih činjenica uzimanja kamere i njenog držanja od strane Bektaševića, sud je utvrdio da je prvooptuženi, kada je uzimao kameru, tetki rekao da želi da snimi neku svadbu, te da je prilikom vraćanja rekao da je snimio svadbu, ali joj, i pored njenog traženja, ipak nije pokazao snimak svadbe, rekavši da joj to muž pokaže kada se vrati (nesumnjivo je da nikakve svadbe nije bilo na kaseti). Logično objašnjenje zašto kao razlog uzimanja govori o svadbi, a nikakve svadbe nije bilo na kaseti, optuženi ne daje.

Tokom postupka je obavljeno i vještačenje glasa koji se čuo na kaseti, a u čije postojanje se i vijeće uvjerilo neposrednim slušanjem i gledanjem iste u toku glavnog pretresa.

Prema nalazu i mišljenju vještaka-fonetičara Allena Hirsona, kome je povjereno ovo vještačenje, upoređivanjem glasa sa prezentiranog snimka, sa nespornim uzorkom glasa Mirsada Bektaševića, na skali vjerovatnosti istovjetnosti glasa, analizom je utvrđeno da je „više nego prilično vjerovatno“ da je glas sa snimka i nesporni glas Mirsada Bektaševića, glas iste osobe, što se prema ovom naučnom metodu smatra veoma visokim stepenom vjerovatnoće i u praksi tretira kao utvrđena činjenica.

U vezi sa ovim sud je cijenio i prigovor branioca optuženog Bektaševića da je nesporni uzorak glasa Mirsada Bektaševića koji je korišten za analizu i vještačenje, od njega uzet na nezakonitost način. Prigovor se međutim ukazuje neosnovanim, jer je uzorak glasa uzet sa CD snimka o ispitivanju Bektaševića pred Tužilaštvom BiH dana 08.02.2006. godine, za koje snimanje je sud utvrdio da je obavljeno u skladu sa odredbama ZKP BiH. Naime, prvooptuženi je tada propisno upoznat da se razgovor snima, njegov pristanak je konstatovan na zapisniku, a ispitivanju je bio prisutan i njegov branilac. Stoga se ne može smatrati da su takvim snimanjem i takvim uzimanjem uzorka glasa, ugrožena ljudska prava Bektaševića.

Sud je u cjelosti prihvatio nalaze i mišljenja oba navedena vještaka, ocjenivši da su isti objektivni i tačni, jer su dati od strane lica kompetentnih u toj oblasti, primjenom najsavremenijih metoda i uređaja, a uz to su i

nezainterosovani za ishod postupka, a njihovi nalazi i mišljenja ni jednim drugim dokazom nisu dovedeni u sumnju.

Tvrđnju optuženog Bektaševića da je kameru uzeo da bi je popravio, sud nije mogao prihvatiti, jer je pored već datih razloga (prihvatanja iskaza tetke i tetka, saslušanih kao svjedoka), utvrđeno da isti nema nikakvo znanje iz oblasti audio-video mehanike (to nesumnjivo proizilazi već iz njegovog iskaza), a vještačenjem kamere je od strane kompetentnog vještaka utvrđeno da je ona potpuno ispravna, u šta se i sud uvjerio slušajući i gledajući reprodukciju kasete sa iste.

Isto tako, vijeće ocjenjuje da tačno vrijeme uzimanja kamere i snimanja onoga što je na kaseti (u čemu se iskazi saslušanih nešto razlikuju), nije posebno bitno. Po ocjeni vijeća, bitno da je Bektašević uzimao upravo tu kameru, da je prikazana kaseta originalna i snimljena na njo, da je na kaseti njegov glas i da je upravo ta kasetna nađena u njegovom džepu, prilikom hapšenja.

Sam sadržaj kasete takođe upućuje na postojanje namjere optuženih iz tačke 1. optužnice. Naime, na njoj se u prvom dijelu prikazuje osoba u maskirnoj vojnoj opremi i sa maskirnom kapom kako sastavlja satni mehanizam, a zatim se vidi dvije osobe u maskirnim uniformama i kapama na glavi, automatskom puškom, te čitavim arsenalom drugog oružja (minobacač, automatska puška zv. kalašnjikov, više bombi, TNT metaka, nož ....), kada se čuje glas čovjeka koji izgovara riječi: „Allahu Ekber. Ovdje se braća pripremaju za napade. Pokazuju nam stvari koje će koristiti za napad. Ova braća su spremna da napadnu i, inšala, oni će napasti Al-Qufar koji ubijaju našu braću i muslimane u Iraku, Afganistanu, Shishan i mnogim drugim zemljama. Ovo oružje će biti upotrijebljeno protiv Evrope, protiv onih čije su snage u Iraku i u Afganistanu. Ova dva brata, oni su prodali svoje živote da udovolje Allahu, da pomognu svojoj braći i sestrama. Oni su muslimani. Njihovi sati dolaze. Oni su spremni da napadnu, zato nemojte, nemojte misliti da smo vas zaboravili. Mi smo ovdje i mi planiramo i imamo sve spremno. Ovo je poruka za vas“.

Radi se dakle o riječima za koje vještak kaže da je više nego prilično vjerovatno da ih izgovara optuženi Bektašević.

U daljem toku kasete se prikazuje postavljenje eksplozivne naprave na neko drvo, kraj rijeke, čiji se žubor čuje, od strane dva lica u maskirnoj uniformi i maskirnim kapama na glavi, od kojih jedno nosi automatsku pušku sa zelenim remenom, koja se pojavljuje i u drugom dijelu kasete.

Mada lica sa kasete asociraju na neke od optuženih, tužilaštvo nije moglo sudu pružiti nikakve dokaze u vezi sa indentitetom lica sa kasete, sem pomenutog dokaza u pogledu glasa osobe koja izgovara navedeni tekst, i to na engleskom jeziku, koji govori i koristi i Bektašević.

Sve to svakako valja dovesti u odnos i cijeliti i u vezi sa činjenicama koje i sam Bektašević priznaje: da je prije polaska u Bosnu lično poručio, preuzeo i dijelom pročitao dvije knjige vrlo indikativnih naslova "Instrukcije CIA za pravljenje eksploziva" i „Priručnik za borbu namijenjen građanima koji uzimaju pravdu u svoje ruke“. Otuda sasvim logično pitanje, zašto će optuženom Bektaševiću knjige baš tih naslova i sadržaja ako nema nikakvih terorističkih namjera. Bektašević na to odgovara da njega interesuje sve, što je i moguće, ali sve navedeno i brojne druge činjenice govore da ga specijalno zanima upravo ono što se prikazuje na kaseti, gdje je i njegov glas i mnogi predmeti kakvi su i kog njega nađeni.

Na navedeni zaključak vijeća, upućuju i brojne druge činjenice.

Tako Bektašević ovaj put dolazi sam u Sarajevo, a ranije je to bilo uvijek sa majkom i bratom. Bio je to dolazak svega par mjeseci nakon prethodnog boravka sa majkom i bratom (u junu 2005. god.), a ranije je dolazio jednom godišnje ili u dvije godine. Do tada je Bektašević uvijek dolazio rodbini, a sada odlazi u hotel, a zatim iznajmljuje stan, iako je rodbina i dalje u Sarajevu, i to dosta brojna i pokazuje ljubav i pažnju prema njemu, a s druge strane on je nezaposlen i živi od socijalne pomoći (od prethodnog rada svega nekoliko mjeseci, o kome govori nije mogao uštedjeti ništa posebno), on ipak iznajmljuje stan. Pri tome se još i lažno predstavlja kao student (to i sam priznaje), pod imenom Jusuf (što osporava, iako je i to priznao u Tužilaštvu, ali potvrđuje svjedok Mahinić Hamo, kome sud nije imao razloga da ne povjeruje). Prvooptuženi pri tome uzima u zakup ne jednu, nego nekoliko prostorija i traži da ga niko ne uznemirava. Tetki čak i ne govori gdje se nalazi stan, iako je veoma blizak s njom. Kao razlog ponovnog dolaska, tetki navodi interes za otvaranjem trgovine, a on trgovinu i ne spominje u svom iskazu.

Za sve to Bektašević ne daje nikakvo logično objašnjenje.

Nešto kasnije, Bektašević uzima i drugi stan (od dajdže, u Poligonskoj 71), te uporedo koristi oba, vodeći Cesura u oba stana.

Na osnovu iskaza svjedoka policajaca o čemu je već bilo riječi, sud je utvrdio da su optuženi Bektašević i Cesur pokušali prikriti lokaciju stana (u Novopazarskoj 422) u kome su spavali do hapšenja. Po ocjeni suda, za optuženog Cesura bi se moglo prihvatiti opravdanje da mu je tačna lokacija tog stana bila nedovoljno poznata, jer je ovo bio njegov prvi boravak u Sarajevu, njemu nepoznatom gradu, a radi se o stanu u kome je do momenta hapšenja bio svega 5 dana. Međutim, navodno neznanje Bektaševića se ne može smatrati opravdanim i logičnim razlogom za davanje pogrešnih

informacija policiji. On je tu lokaciju sigurno znao, jer je on do tada više puta bio u Sarajevu, on je taj koji je lično iznajmio stan odmah nakon dolaska u Sarajevo i noćenja u hotelu „Banana City“, što znači da je do momenta hapšenja u stanu boravio gotovo 15-ak dana. On je taj, koji je u stan doveo i optuženog Cesura, te istog vodio po Sarajevu. Njemu je dakle, lokacija tog stana bila poznata, a ipak je policiji nije želio pokazati gdje se nalazi (sutradan, kada je stan na drugi način pronađen, od strane policajaca je zaključeno da su prolazili pored te kuće, u autu, sa optuženim).

Sve to ukazuje da je Bektašević imao poseban razlog zbog koga je lokaciju stana želio prikriti, odnosno zavarati trag. Ako se ova činjenica poveže sa stvarima koje su pronađene u tom stanu (pentagonke, dvogled, silikon, futrola za pištolj, noč, pa čak i dvije radio stanice), jasno je da razlozi prikrivanja leže u pokušaju da se ne otkrije svrha dolaska u Sarajevo, ono što radi i šta planira uraditi.

Po ocjeni vijeća, na dolazak u Sarajevo radi počinjenja terorističkog čina na način i u okolnostima navedenim u optužnici, upućuje i niz činjenica koje u svom iskazu iznosi optuženi Cesur. Tako Cesur, iako veoma kratko poznaje Bektaševića (preko Interneta, uz neposredno viđenje samo u Kopenhagenu, kad je i pozvan da dođe u Sarajevo), odmah prihvata poziv čovjeka koga tada prvi put vidi i to da putuje u njemu nepoznatu ali interesantnu zemlju, te kreće i putuje sam, za šta je običnom čovjeku potrebna posebna hrabrost ili pak posebno jak motiv. Optuženi Cesur potvrđuje konsultacije prije donošenja odluke sa prijateljima, među kojim i Abdul Basitom i drugim licima protiv kojih se vodi krivični postupak za terorizam u Danskoj, a koji su mu kupovinom karte i drugim radnjama pomogli da dođe u BiH. On ih prepoznaje na fotografijama i potvrđuje druženje s njima. Po njemu, ono što ih zbližava jesu isti pogledi na vjeru, čime je motivisana i veza sa Bektaševićem.

Obojica njih potvrđuju redovne kontakte putem Interneta, ali se ni približno ne izjašnjavaju o vremenu kada su se upoznali. Cesur dalje izjavljuje da je u Sarajevo došao zbog interesa za život muslimana u Bosni i želje da mjesec Ramazan provede u Sarajevu, te govori o želji da kupi suvenire. On međutim, prema vlastitom kazivanju, u Sarajevo stiže sa samo 200 Eura, iako ima novca na vlastitom bankovnom računu. Za onog ko želi provesti najmanje 10 -15 dana u drugoj zemlji i to u društvu nekoga za koga je logično da i on nema mnogo novaca, a uz to želi kupovati suvenire, kako to Cesur za sebe tvrdi, logično je da ponese daleko više i posebno planira novac za suvenire. On međutim traži od prijatelja, preko Internet foruma novac za suvenire, a do tada nije kupio ni jedan jedini, a i ima vlastiti račun na banci i novca na njemu, kao i roditelje i rodbinu kojim se može obratiti. Uz to, mogao je tražiti i od Bektaševića da on posudi od svoje rodbine, ako i on nema dovoljno da bi mu

on lično posudio. Sve to govori o postojanju drugačijih namjera i dogovora, kako njih dvojice, tako i sa onim sa kojima se Cesur konsultovao i kojima se obraća za novac, odnosno o sasvim drugoj namjeni novca koga traži.

Istim tim licima – učesnicima Internet foruma i Bektašević, odmah po dolasku u Sarajevo, preko Interneta šalje novi broj mobitela, uz poruku da ga dalje prosljede (slanje broja i sam priznaje).

Cesur takođe potvrđuje zajedničku kupovinu predmeta u obliku jajeta kojim se mjeri vrijeme (navodno im treba za kuhanje jaja), a koje je pronađeno u stanu u ulici Poligonska broj 71, gdje prvooptuženi i drugooptuženi uopće nisu jeli, i koji stan je prema kazivanju policajaca koji su ga pretresli, bio potpuno čist i izgledalo je da ga niko duže vremena ne koristi. Isti utisak je stekao i Cesur.

Na isti zaključak u pogledu namjere, do kojih je ovo vijeće došlo na osnovu već navedenog, upućuje i niz dokaza pribavljenih putem međunarodne pravne pomoći iz Danske, Švedske i Velike Britanije, koje su prikupili organi tih zemalja, u skladu sa zakonskim procedurama propisanim u tim zemljama.

Odbrana prvooptuženog, drugooptuženog i trećeoptuženog, tokom glavnog pretresa, kao i u završnoj riječi, isticala je prigovor nezakonitosti svih tih dokaza pribavljenih putem međunarodne pravne pomoći, temeljeći svoje prigovore na stavu da ti dokazi nisu pribavljeni u skladu sa Zakonom o krivičnom postupku BiH, te da je u skladu sa tim zakonom, jedino sud od nadležnih organa navedenih zemalja mogao tražiti izvođenje tih dokaza, a nikako Tužilaštvo BiH.

Sud je razmotrio i ovaj stav odbrane, te izvršio uvid u kompletnu dokumentaciju koja se odnosi na korespondenciju nadležnih organa Danske, Švedske i Velike Britanije, sa jedne strane i Tužilaštva Bosne i Hercegovine, sa druge strane, te dostavljene akte nadležnih organa tih zemalja, kao i propise na osnovu kojih su obavljene te radnje. Na osnovu toga, vijeće je došlo do zaključka da su dokazi pribavljeni na ovaj način, pribavljeni u valjanoj proceduri i kao takvi zakoniti, zbog čega je i dozvolio njihovo izvođenje-prezentiranje na glavnom pretresu.

Naime, Glavom XXX Zakona o krivičnom postupku BiH regulisan je način pružanja međunarodne pravne pomoći u krivičnopravnim stvarima, gdje je članom 408. Zakona propisan način upućivanja molbe za pravnu pomoć. U skladu sa ovim članom, molbe inostranim organima za pravnu pomoć u krivičnim predmetima mogu dostavljati i sud i tužitelj, zbog čega ne stoji tvrdnja odbrane da je samo Sud u konkretnom slučaju mogao tražiti izvođenje predmetnih dokaza.

Također, i stav odbrane da se navedeni dokazi ne mogu koristiti u ovom krivičnom predmetu, jer nisu pribavljeni na način koji je za te radnje propisan odredbama Zakona o krivičnom postupku BiH, sud je cijenio neutemeljenim, jer je nakon uvida u kompletnu korespondenciju nedvojbeno utvrdio da su svi dokazi pribavljeni u skladu sa zakonima i drugim propisima tih zemalja i dostavljeni diplomatskim putem, a kako to i predviđa Zakon o krivičnom postupku BiH.

Naime, odredbama člana 407. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine propisano je da se međunarodna krivičnopravna pomoć pruža po odredbama ovog zakona, ukoliko zakonom Bosne i Hercegovine ili međunarodnim ugovorom nije što drugo određeno.

Kao relevantne međunarodne dokumente, koji se odnose na ovu materiju, a koje je ratificirala Bosna i Hercegovina, zbog čega se imaju primjenjivati i u BiH, ovo vijeće je posebno razmotrilo i imalo u vidu odredbe Evropske konvencije o međusobnom pružanju pravne pomoći u krivičnim stvarima iz 1959. godine, Evropske konvencije o suzbijanju terorizma iz 1977. godine, kao i Međunarodne konvencije za suzbijanje terorističkih napada iz 1997. godine. Sva tri navedena propisa, u svojim odredbama nalažu pružanje najveće moguće uzajamne pomoći, i to u svim fazama krivičnog postupka, uključujući i pomoć u pribavljanju dokaza kojima raspolažu, a koji su potrebni za postupak. S obzirom na prirodu djela, takva pomoć među zemljama je i nužna, a pogotovo kada se radi o internacionalnom karakteru učesnika, što je bio slučaj i u ovoj krivičnopravnoj stvari.

Navedeni propisi, u pogledu primjene prava, predviđaju primjenu domaćeg prava zamoljene države. Naime, Evropska Konvencija o međusobnom pružanju pravne pomoći u krivičnim stvarima iz 1959. godine, u članu 3. stav 1. propisuje da će zamoljena strana, u skladu sa načinima koje predviđa njeno zakonodavstvo, izvršiti molbe koje se odnose na krivični predmet, koje se odnose na obavljanje istražnih radnji ili dostavljanje dokaznog materijala, dosjea ili dokumenata. Iste odredbe u članu 8. stav 1. sadrži i Evropska Konvencija o suzbijanju terorizma iz 1977. godine, kao i Međunarodna Konvencija za suzbijanje terorističkih napada eksplozivnim napravama iz 1997. godine, u svome članu 10. stav 2.

U pogledu zakonitosti radnji preduzetih od strane organa Kraljevine Danske i dokaza pribavljenih putem međunarodne pravne pomoći, Ministarstvo pravde Kraljevine Danske svojim aktom broj: 2005-3401-0057, Dok. CHA40972 od 08.11.2006. godine je potvrdilo da su sve radnje poduzete u toj zemlji u predmetu koji se dovodi u vezu sa predmetom u Bosni i Hercegovini (to su

radnje prisluškivanja telefona lica osumnjičenih u Danskoj do datuma 19.10.2005.godine, kao i pretresa kod Elijasa ibn Huseina), izvedene u skladu sa sudskim rješenjima i da su u skladu sa odredbama važećih zakonskih propisa u toj zemlji.

Što se tiče dokaza pribavljenih od strane organa Velike Britanije, isti su pribavljeni u aktuelnom istražnom postupku u toj zemlji i priloženi su uz dopis državnog tužitelja Colina Gibbsa, CG/CTD od 11.10.2006. godine proslijeđeni diplomatskim putem, a preko Odjela za posebni kriminal Ministarstva unutrašnjih poslova Ujedinjenog Kraljevstva, dana 12.10.2006. godine.

U pogledu dokaza do kojih se došlo putem međunarodne pravne pomoći iz Švedske, a koji su pribavljeni prilikom pretresa stana i kompjutera Mirsada Bektaševića, utvrđeno je da je pretres stana na adresi Kongahallagatan 40B, 44238, Kunglav., obavljen dana 27.10.2005. godine, a naredbu za pretres je izdao Tomas Lindstrand, glavni tužilac Javnog tužilaštva u Štokholmu, Međunarodni odjel, po prijedlogu za pružanje međunarodne pravne pomoći dostavljenom od strane državnog tužioca BiH, a isti su izvršili pripadnici Švedske službe sigurnosti, što je u skladu sa njihovim zakonom.

Sve navedeno, dovelo je Sud do nedvojbenog zaključka da su dokazi pribavljeni od strane nadležnih organa Danske, Švedske i Velike Britanije, pribavljeni u skladu sa domaćim zakonima navedenih zemalja, te na molbu Tužilaštva Bosne i Hercegovine za međunarodnu pravnu pomoć, dostavljeni tužiocu diplomatskim putem.

Sve tako pribavljene i dostavljene materijalne dokaze, koji su kao dokazi Tužilaštva uvedeni na glavnom pretresu, odbrana je imala mogućnost ne samo razmotriti, nego i pobijati u toku glavnog pretresa izvođenjem kontra-dokaza. Odbrana optuženih je međutim, osporavala samo formalnu stranu istih, odnosno zakonitost postupka pribavljanja, dok su s druge strane prvo i drugo optuženi sami, prilikom saslušanja u svojstvu svjedoka, potvrdili niz činjenica koje proizilaze iz dokaza pribavljenih putem međunarodne pravne pomoći. Stoga je sud bio u poziciji da te činjenice utvrdi i bez ovih dokaza, koje odbrana osporava, a na osnovu iskaza samih optuženih, kojima je u tom dijelu povjerovao, zaključivši pri tome da su drugačije tvrdnje optuženih, u pogledu ostalih činjenica, rezultat njihovog pokušaja da izbjegnu ili umanje vlastitu odgovornost. Takvi pokušaji su, po ocjeni vijeća bili očigledni i ogledali su se u promjeni iskaza u odnosu na ono što su tvrdili u Tužilaštvu, u pogledu nekih elemenata, čak i na glavnom pretresu, pogotovo od strane prvooptuženog, koji je pored pokušaja izbjegavanja vlastite odgovornosti, pokušavao olakšati položaj i odgovornost Cesura i Ikanovića (tvrdnjama da

Cesur nije ništa znao, ništa radio te, da mu je Bajrić, a ne Ikanović, donio eksploziv).

Tako je sud na osnovu iskaza samog Bektaševića utvrdio da je isti, koristeći e-mail adresu: simon says@gawb.com, nabavio knjige čiji naslovi i sadržaj potkrepljuju tvrdnje tužioca u vezi sa onim zbog čega su Bektašević i Cesur došli u Sarajevo i šta su namjeravali. Riječ je o knjigama: "Instrukcije CIA za pravljenje eksploziva" i "Priručnik za borbu namijenjen građanima koji uzimaju pravdu u svoje ruke". Do istih podataka se došlo i pretresom njegovog kompjutera u Švedskoj. Bektašević je takođe potvrdio da je preko iste adrese, poručio i crne kape pentagonke i još neke stvari za kampovanje, kao i to da je istu e-mail adresu koristio više puta u internet-korespondenciji, registrovanoj u pomenutim zemljama.

Posebno je indikativan internet razgovor od 15.10.2005. godine, koji je pronađen u jednom od zaplijenjenih kompjutera iz Internet kluba „Holywood“ na Ilidži (pretres odobren od strane sudije za prethodni postupak Suda BiH), u kojem Klubu su, po riječima Bektaševića i Cesura, i oni koristili kompjuter. Sadržaj onoga što su Bektašević i Cesur tu napisali, indentičan je onome što je pronađeno u zaplijenjenom kompjuteru Elijas ibn Huseina, koje lice je u Danskoj optuženo za terorističke aktivnosti. Iz toga nesumnjivo proizilazi postojanje veze i komunikacije između Bektaševića, koji se tada koristi engleskim jezikom i Cesura, koji se koristio danskim jezikom (obojica koriste internet adresu simon says@gawb.com i istu tastaturu), sa jedne strane, te Elijas ibn Huseina i Abdul Basita, sa druge strane.

Pregledom kompjutera Internet kluba „Holywood“, obavljenim dakle po nalogu ovog suda, utvrđeno je da je prilikom ovog razgovora Bektašević koristio nadimak „Maksimus“, za koji je i on sam u datom iskazu, rekao da ga je i ranije koristio, tvrdeći jedino da se drugačije piše - Meksimus.

Tema ovog razgovora bila je imenovanje novog amera (emira-vođe), a uz to, Maksimus traži od Elijasa ibn Huseina da mu pošalje novac, jer „sve imaju , a sada ovo samo treba prebaciti.“

Isto tako, optuženi Bektašević u svome iskazu potvrđuje korištenje više mobitel-aparata i selekcioniranje rodbine i prijatelja po određenim grupama, tako da jedan telefon koristi za porodicu, a drugi za svoje prijatelje.

On potvrđuje da je za vrijeme boravka u Sarajevu imao dva mobitela i da je ubrzo po dolasku, nabavio novi broj, o kome je obavjestio svoje prijatelje. Radi se o broju broju 062-103-592 sa koga je samo tri dana nakon dolaska u Sarajevo, pozvao Abdul Basita i obavijestio ga da je to njegov novi broj i da ga da braći, tako da ga i oni imaju. Tom prilikom Bektašević je Abdul Basita obavijestio da mu je potrebno još novca, jer je našao „neku stvarno dobru

robu“. Ovakav sadržaj razgovora proizilazi iz dokaza pribavljenih putem međunarodne pravne pomoći iz Danske, radnjom prisluškivanja, odobrenom rješenjem tamo nadležnog suda, izvedenom u skladu sa Danskim propisima, što je potvrđeno već pomenutim aktom Ministarstva pravde Kraljevine Danske.

Iz navedenih razloga, Sud nije mogao prihvatiti tvrdnju Bektaševića da ne poznaje lica sa kojima je imao aktivne internet i telefonske kontakte.

U svome iskazu na glavnom pretresu, optuženi Bektašević je potvrdio i činjenicu da je sačinio tzv. islamski testament, a koji dokument je pronađen izlistavanjem podataka sa kompjutera oduzetog prilikom pretresa njegovog stana u Švedskoj. Potvrdio je da je to uradio na jednom tipskom obrascu koji je skinuo sa Interneta i da je tim testamentom rasporedio svoju imovinu, naveo gdje i kako da se ukopa, koji obredi da se obave pri ukopu i slično. Te činjenice (postojanje islamskog testameta, njegovu formu i okvirni sadržaj), sud je stoga utvrdio na osnovu njegovog iskaza. Iz samog testameta proizilazi da su u istom upisani lični podaci Bektaševića, sa detaljnim uputama, među kojima su i uputstva vezana za pripremu tijela za ukop i za sam obred ukopa, upute za izvršenje testameta, kao i to da istim on kao zavještalc ostavlja iznos od skoro 500 000 kruna, uglavnom majci i bratu, ali dobar dio i nekim organizacijama, među kojima i 10 000 kruna ogranku Al-Qaide.

Navedena, veoma velika suma novca kojom Bektašević raspolaže testamentom, u totalnoj je suprotnosti sa onim što je utvrđeno tokom glavnog pretresa u vezi sa njegovim imovnim stanjem (da je on nezaposlen, da mu je majka nesposobna za rad i da u Švedskoj žive od socijalne pomoći), što ovo vijeće dovodi do zaključka da je Bektašević ozbiljno i s razlogom računao da će taj novac imati u slučaju smrti. U vezi s tim valja imati u vidu da ni sam Bektašević ne spominje bilo kakvu policu osiguranja i sličan izvor, a da je gotovo opštepoznato da se porodice samoubica materijalno obezbjeđuju od strane istomišljenika, nakon smrti.

Ako se sve ovo dovede u vezu i sa sadržajem filma koji je sudu prezentiran, a koji je pronađen u njegovom kompjuteru (u kome se prikazuju pripreme za samoubilački čin, veličaju samoubice i prikazuje ukop), te onim što je snimljeno na VHS kaseti koja je pronađena kod Bektaševića i onim što je on tamo izgovorio (o čemu je već bilo riječi u ovom obrazloženju), te činjenicama da su Bektašević i Cesur zatečeni u stanu u Poliganskoj 71, sa najmanje 19 842 grama ubojitog eksploziva, tri trotilska metka od po 100 grama pričvršćena na poseban kaiš i svim drugim ranije navedenim stvarima, onda to predstavlja još jedan u nizu dokaza, odnosno činjenica koje

nesumnjivo ukazuju da je prvoptuženi došao u Sarajevo sa jasnom namjerom da poćini teroristićki ćin.

Istu namjeru, po ocjeni vijeća, imali su i drugooptuženi i trećeoptuženi iz ranije već iznešenih razloga.

Navedenim dokazima i na navedeni naćin, vijeće je dakle van svake razumne sumnje utvrdilo da se radi o namjernim radnjama sticanja i posjedovanja eksploziva od strane prvo, drugo i treće optuženog, a to da li su one takve da, s obzirom na svoju prirodu ili kontekst mogu ozbiljno oštetiti državu ili međunarodnu organizaciju, utvrđeno je na osnovu ekspertne studije saćinjene od strane prof. dr Nerzuk Ćurka i mišljenja koje je on iznio u toku glavnog pretresa.

U dostavljenoj ekspertnoj studiji, ćiji sadržaj je potvrdio i u mišljenju datom na glavnom pretresu, prof. dr Nerzuk Ćurak je jasno i nedvosmisleno istakao da je Bosna i Hercegovina, s obzirom na njeno uređenje, država i međunarodne zajednice, te da u tome smislu inkriminirana radnja djeluje i na BiH, kao i na predstavnike međunarodne zajednice i otežava realizaciju namjere BiH za ulazak u međunarodne integracije i EU.

Prof. dr Ćurak je iznio i mišljenje da je iz navedenih razloga poćinjena šteta i Bosni i Hercegovini i međunarodnoj zajednici, te da je svaki napad na BiH ujedno i napad na međunarodnu zajednicu, posebno naglašavajući nastanak tzv. "odložene štete" u konkretnom slućaju. Rijeć je o šteti koja je nastala, koja traje i koja će trajati i u budućnosti. Prioćinjena je dakle permanentna šteta, koja se ogleda u odlaganju napretka i integracije Bosne i Hercegovine.

Vijeće je u potpunosti poklonilo vjeru i ovom vještaku i prihvatilo iznešeno mišljenje, budući da se radi o mišljenju stručne i kompetentne osobe, nesrodne i nezainteresovane za ishod postupka, ćije mišljenje ni jednim konkretnim drugim dokazom nije dovedeno u sumnju. Rijeć je o univerzitetskom profesoru, doktoru politoloških znanosti, sa užom specijalnosti iz oblasti geopolitike i međunarodne sigurnosti, te jednim od vodećih stručnjaka u ovoj oblasti u BiH i šire, koji je svoj iskaz na glavnom pretresu dao jasno i nedvosmisleno.

Na osnovu navedene ekspertne studije i mišljenja vještaka, sud je utvrdio da su ranije opisane namjerne radnje prvo, drugo i treće optuženog, takve da su one, s obzirom na svoju prirodu i kontekst ne samo mogle, nego i da su već ozbiljno oštetile državu Bosnu i Hercegovinu i međunarodnu zajednicu i njene organizacije. Radi se dakle o radnjama koje shodno stavu 4, taćka f.

člana 201 Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, predstavljaju teroristički čin.

Da je navedeni teroristički čin počinjen s ciljem prisiljavanja organa vlasti Bosne i Hercegovine i Vlada drugih zemalja, čije su vojne snage, kao i njihovi predstavnici, putem međunarodnih organizacija, trenutno prisutni u Bosni i Hercegovini, da nešto učine, to jest da povuku svoje trupe iz Iraka i Afganistana, nesumnjivo proizilazi posebno iz sadržaja snimka sa VHS kasete, koja je pronađena kod Bektaševića. Na snimku, čija sadržina se nalazi u dispozitivu ove presude, Bektašević jasno i glasno izgovara: „Ova braća su spremna da napadnu i, inšala, oni će napasti Al-Qufar koji ubijaju našu braću i muslimane u Iraku, Afganistanu, Shishan i mnogim drugim zemljama. Ovo oružje će biti upotrijebljeno protiv Evrope, protiv onih čije su snage u Iraku i u Afganistanu.“.

Na takav cilj izvršenja terorističkog akta upućuju i riječi koje je optuženi Ikanović izgovorio na Igmanu pred svjedokom Bajrićem, prilikom prolaska kolone SFOR-a; „ovdje treba napraviti džihad“; kao i sadržaj filma iz Bektaševićevog kompjutera koji je sudu prezentiran, te drugi materijali nađeni pri pretresu kompjutera Bektaševića i Cesura, koje su oni snimili sa Interneta, a u kojima se napada ponašanje zapadnih zemalja u Iraku i Afganistanu, te govori o borbi protiv tih zemalja i onih koji im pomažu, podstiče i veličaju samoubilački podhvati, kakvi su nađeni na komjuterima prvo i drugo optuženih. Tačno je da su takvi filmovi i snimci vrlo brojni na mnogim stranicama Interneta i da su svima dostupni, ali činjenica da su oni dominantni u fajlovima njihovih kompjutera govori da njih to posebno interesuje, da to gledaju i razmišljaju o tome, a s druge strane, ono što su sve uradili u Sarajevu, pokazuje da su i oni imali namjeru uraditi isto ili slično djelo.

Imajući u vidu sve što je navedeno, vijeće je našlo da su se u konkretnom slučaju, u radnjama optuženih Bektašević Mirsada, Cesur Abdulkadira i Ikanović Bajre, stekla sva bitna obilježja krivičnog djela terorizma iz člana 201. stav 1. u vezi sa stavom 4. tačka f), a sve u vezi sa članom 29. KZ BiH.

Naime, radnju izvršenja ovog krivičnog djela predstavlja preduzimanje terorističkog čina, s ciljem ozbiljnog zastrašivanja stanovništva ili prisiljavanja organa vlasti BiH, Vlade druge zemlje ili međunarodne organizacije, da što izvrši ili ne izvrši, ili sa ciljem ozbiljne destabilizacije i uništenja osnovnih političkih, ustavnih, privrednih ili društvenih struktura BiH, druge zemlje ili međunarodne organizacije.

Navedena radnja i cilj su dakle, dvije osnovne komponente, dva osnovna elementa ovog krivičnog djela. Šta se smatra terorističkim činom u smislu istog člana, decidno je propisano u stavu 4. istog člana – tačka a) do i), koje odredbe imaju interpretativni karakter. Među brojnim radnjama koje su definisane kao teroristički čin, su i radnje sticanja i posjedovanja eksploziva, ukoliko su to namjerne radnje, koje s obzirom na svoju prirodu ili kontekst mogu ozbiljno oštetiti državu ili međunarodnu organizaciju.

Djelo je dakle izvršeno i postoji kao samostalno, već kada imamo samo sticanje (pribavljanje) i posjedovanje eksploziva, uz ispunjenje ostalih pomenutih uslova koji se tiču namjere učinioaca, njegovih ciljeva i mogućih efekata.

S obzirom na svoju prirodu i sadržinu, sticanje i posjedovanje eksploziva predstavlja pripremne radnje ili radnje pomaganja nekog od drugih oblika terorističkog čina, predviđenog u drugim tačkama stava 4. člana 201. KZ BiH. Kod tih, drugih oblika terorističkog čina (tački a, b, c,...), radnja sticanja i posjedovanja eksploziva predstavlja pripremu - prvu fazu, nakon čega slijedi druga faza - konkretan napad tim eksplozivom na život određene osobe, određeni, javni, infrastrukturni i drugi objekat, dakle izvršenje terorističkog čina iz neke druge tačke istog stava. Međutim, ako do napada nije došlo, onda to sticanje i posjedovanje predstavlja samostalno djelo, odnosno teroristički čin iz tačke f), ukoliko se njime može oštetiti država ili međunarodna organizacija i ukoliko je preduzet sa jednim od alternativno navedenih ciljeva iz stava 1. člana 201. KZ BiH.

Stoga se drugačije tvrdnje odbrane trećeoptuženog nisu mogle prihvatiti.

U konkretnom slučaju, nakon provedenog postupka u kome su maksimalno ispoštovana sva ustavna i zakonska prava svakog od optuženih i u kome je istim data mogućnost detaljnog izjašnjenja na svaku tvrdnju i dokaz suprotne strane, vijeće je utvrdilo da su optuženi stekli i posjedovali eksploziv, da je riječ o namjernim radnjama, da su one takve da s obzirom na svoju prirodu ili kontekst mogu ozbiljno oštetiti državu ili međunarodnu organizaciju, te da je do toga već došlo, kao i to da je navedeni teroristički čin preduzet sa ciljem da se vlasti Bosne i Hercegovine i vlade drugih zemalja, čije su vojne snage, kao i njihovi predstavnici, putem međunarodnih organizacija, trenutno prisutni u Bosni i Hercegovini, prisile da nešto učine, to jest povuku svoje snage iz Iraka i Afganistana, čime su ozbiljno oštetili Bosnu i Hercegovinu i međunarodne organizacije. Time su ispunjena sva bitna obilježja krivičnog djela iz člana 201. stav 1. u vezi sa stavom 4. tačka f, KZ BiH, koje je optuženim Bektašević Mirsadu, Cesur Abdulkadiru i Ikanović Bajri stavljeno na teret.

Po ocjeni suda, opisane radnje izvršenja navedenog krivičnog djela, optuženi Bektašević Mirsad, Cesur Abdulkadir i Ikanović Bajro su preduzeli sa direktnim umišljajem, koji se ogleda u tome što iz njihovih radnji i postupaka jasno i nedvosmisleno proizilazi da su oni prilikom izvršenja bili svjesni svojih djela i njihovih posljedica, to jest da svojim radnjama čine teroristički čin, te da su htjeli njegovo učinjenje, uz već obrazložene namjere i ciljeve.

Navedene radnje optuženi su počinili u stanju uračunljivosti, to jest sposobni da shvate značaj svog djela i upravljaju svojim postupcima. Uračunljivost ni jednog od njih, ničim konkretnim nije dovedena u pitanje.

U vezi s tim valja napomenuti da je u toku glavnog pretresa, po prijedlogu odbrane, izvršeno i psihološko vještačenje prvooptuženog Mirsada Bektaševića, a sa aspekta zrelosti, uzrasta i njegove porodične situacije, kako bi se utvrdilo stanje njegove ukupne svijesti prilikom dolaska u Sarajevo i daljnjih događanja u jesen 2005. godine. Vještačenje je obavljeno po timu ljekara specijalista, a detaljan nalaz i mišljenje, na glavnom pretresu je objasnio prof. dr. Abdulah Kučukalić.

Na osnovu korištenih podataka iz anamneze, psihičkih funkcija, psihotestova ličnosti, te sa aspekta osobnosti, ovim nalazom je utvrđeno da je Bektašević Mirsad prosječno inteligentna osoba, te da nisu registrovani nikakvi psihopatološki simptomi koji bi mogli utjecati na njegove postupke.

Ovaj vještak je jasno i nedvosmisleno na glavnom pretresu potvrdio mišljenje tima da iz svih provedenih testova proizilazi da je Bektašević tempore criminis bio uračunljiv i da je mogao shvatiti značaj učinjenog djela.

Iskazu vještaka i nalazu i mišljenju tima, sud je poklonio punu vjeru iz razloga što se radi o mišljenju stručnih i kompetentnih osoba, na čelu sa dugogodišnjim vještakom prof.drAbdulah Kučukalić, šefom Neuropsihijatrijske klinike u Sarajevu.

Navedeno krivično djelo optuženi Bektašević, Cesur i Ikanović su počinili kao saizvršioc, na način i vrijeme opisan u izreci ove presude.

Naime, prema odredbi člana 29. KZ BiH, saizvršilaštvo postoji kada više lica zajednički izvrše krivično djelo učestvovanjem u izvršenju krivičnog djela ili preduzimajući što drugo, čime na odlučujući način doprinose saizvršenju krivičnog djela. Saizvršilaštvo je dakle, svjesno i voljno zajedničko izvršenje krivičnog djela, pa je za njegovo postojanje potrebna zajednička odluka o djelu, ali i objektivni doprinos izvršenju djela, koji ako se ne sastoji u učešću u radnji izvršenja djela, pretpostavlja preduzimanje takve radnje koja ima

odlučujući značaj u procesu izvršenja djela i bez koje djelo ne bi moglo biti izvršeno ili ne bi moglo biti izvršeno na način na koji je izvršeno. Da bi postojalo saizvršilaštvo, nije neophodno postojanje prethodnog dogovora u odnosu na radnju izvršenja, budući da se on može postići i neposredno, sa početkom izvršenja, pa čak i pručutno. Po ocjeni suda, prvo, drugo i treće optuženi su u konkretnom slučaju, svojim radnjama nesumnjivo pokazali zajedništvo i svijest o zajedničkom djelovanju na ostvarenju bića krivičnog djela, o čemu je već bilo riječi u obrazloženju ove presude.

Što se tiče prigovora branioca prvooptuženog, da predmetna optužnica, pa ni ona izmjenjena u toku glavnog pretresa kojom se nije dirao ni objektivni ni subjektivni indentitet dotadašnje, nije sačinjena u skladu sa Zakonom o krivičnom postupku BiH, jer ne sadrži sve obavezne elemente iz člana 227. ovog zakona (ne opisuje radnju izvršenja, a nedostaje joj i opis radnje krivičnog djela terorizma), isti se ne može prihvatiti iz slijedećih razloga:

Članom 227. stav 1. tačka c) je, kao obavezni elemenat optužnice propisan i opis djela iz kojeg proizlaze zakonska obilježja krivičnog djela. Stav ovog vijeća je da je predmetno krivično djelo, koje se optuženim stavilo na teret, određeno dovoljno precizno time što je navedeno vrijeme i mjesto izvršenja, predmet na kome je i sredstvo kojim je izvršeno krivično djelo, tako da vijeće tokom čitavog glavnog pretresa i donošenja odluke nije imalo nikakvih poteškoća vezanih za ove okolnosti. Dalja konkretizacija u smislu preciziranja koji se konkretan objekat želi napasti (objekat u užem smislu riječi, kao građevinski, koji pojedinac ili koja grupa ljudi), te kad i gdje, nije bila neophodna, s obzirom da je optuženim stavljeno na teret djelo iz tačke f, stava 4. člana 201. KZ BiH, a ne neka od tačaka istog stava gdje je to neophodno (tačke a, b, c i druge). Takav objekat dakle nije morao biti unaprijed određen i precizno definisan. On se mogao i kasnije odrediti. S druge strane, objekat zaštite kod djela koje je optuženim stavljeno na teret, jeste država (BiH ili strana) i njeni organi ili međunarodne organizacije, njihovi interesi, ciljevi i funkcije.

U odnosu na izmjenjenu optužnicu, sud je u činjeničnom opisu presude u pogledu tačke 1, izvršio određena prilagođavanja i korekcije, koje su rezultat utvrđenog činjeničnog stanja, ali ni po čemu nisu takve da bi optužene stavile u teži položaj od onog kojeg su imali po samoj optužnici, niti su promijenile samu kvalifikaciju djela koje im je stavljeno na teret.

Prvo prilagođavanje se odnosi na dio prve tačke optužnice u kome se govori o prijedlogu Bektaševića prema Ikanoviću u pogledu nabavke eksploziva, budući da u toku glavnog pretresa nije utvrđeno da je upravo Bektašević bio

taj koji je dao prijedlog, ali je evidentno da je dogovor o nabavci i predaji eksploziva među njima postojao.

Slijedeće prilagodavanje je izvršeno u pogledu činjenice rezanja i oblikovanja eksploziva od strane optuženih u kući na adresi Poligonska br.71. Naime, predmetnom optužnicom Bektaševiću i Cesuru je stavljeno na teret da su na navedenoj adresi zajedno izrezali, oblikovali i pripremili pronađeni eksploziv za tzv. "samoubilački pojas". Međutim, dokazi izvedeni na ove okolnosti nisu mogli potkrijepiti stav tužilaštva da je i optuženi Cesur preduzeo te konkretne radnje (rezanja i oblikovanja eksploziva), a uz to, Bektašević je izjavio da je to on sam uradio, što je i Cesur potvrdio. Slijedom toga, sud je utvrdio da je „Bektašević u prisustvu Cesura dijelom izrezao, oblikovao i pripremio eksploziv za samoubilački pojas“ (i sam Cesur je potvrdio kako je gledao rezanje i oblikovanje).

Identično prilagodavanje – korekcija, išla je i u pogledu pričvršćivanja izolir trakom tri trotilska metka za crni pleteni kaiš, budući da su izvedeni dokazi doveli sud do ubjeđenja da je ovo pričvršćivanje izvršio sam Bektašević, a ne obojica, kako je to proizilazilo iz optužnice.

Imajući u vidu da je u toku ovog postupka nesumnjivo dokazano da su opisane radnje izvršenja krivičnog djela terorizma iz člana 201. stav 1. u vezi stava 4. tačka f, a sve u vezi člana 29. KZ BiH, optuženi Bektašević Mirsad, Cesur Abdulkadir i Ikanović Bajro, preduzeli sa direktnim umišljajem i u takvom stanju da su mogli shvatiti značaj svog djela i upravljati svojim postupcima – dakle u stanju uračunljivosti, sud je optužene oglasio krivim za učinjeno krivično djelo terorizma iz člana 201. stav 1. u vezi stava 4. tačka f, a sve u vezi člana 29. KZ BiH, izvršeno na način, u vrijeme i pod okolnostima navedenim u izreci ove presude.

Pod tačkom II presude

U pogledu tačke 2 optužnice, uvjerenje Suda, da je optuženi Senad Hasanović počinio krivično djelo nedozvoljeno držanje oružja ili eksplozivnih materija iz člana 371. stav 2, u vezi stava 1. KZ-a F BiH, a sve u vezi člana 29. KZ-a BiH, na način kako je to pobliže navedeno u izreci ove presude, proističe iz iskaza svjedoka: Bajrić Amira, Aljović Ensara, Osmanović Muhidina, Čengić Anesa, Memović Admir, Halida Hasanovića, te optuženog Hasanović Senada, salušanog u svojstvu svjedoka odbrane, kao i vještaka Mašović Hilmije, Mirze

Jamakovića, Šahić Hurema i prof. dr. Abdulaha Kučukalića, te iz materijalnih dokaza optužbe prezentiranih tokom glavnog pretresa i to: Akt FMUP – a broj: 14/4 – 04 – 5 – 332 od 22.01.2006. godine – Izvještaj o izvršenom vještačenju koji je sačinio viši inspektor – Hurem Šahić, Nalaz i mišljenje daktiloskopskog, biološkog i hemijskog vještačenja Odjeljenja kriminalističke tehnike FMUP-a Sarajevo, broj: 12/9 – 2 – 04 – 5 – 502 od 19.12.2005.godine, Nalaz i mišljenje daktiloskopskog, hemijskog i biološkog vještačenja, Odjeljenje kriminalističke tehnike br. 12/9 – 04 – 5 – 5289 od 08.12.2005. godine, Akt Uprave policije FMUP-a Sarajevo, broj: 09-12/5-04-3-5907 od 01.12.2005. godine, sa službenim izvještajem Sektora kriminalističke policije FMUP-a Sarajevo, broj:12/5-494 od 28.11.2005.godine i Izvještaj o pohranjivanju eksplozivnih materija broj 09 – 12/5 – KU – 59 od 24.10.2005. godine.

Naime, nesporno je da je optuženi Hasanović Senad pronašao određenu količinu eksploziva u šumi „Gaj“, te da je na zahtjev Amira Bajrića donio prvo probnu, a zatim i ostalu količinu eksploziva. Ovo proizilazi iz iskaza Amira Bajrića, koji je potvrdio i sam Hasanović, te Osmanović Muhidina, koji je bio sa Hasanovićem u momentu pronalaska eksploziva u šumi „Gaj“ i u slastičarni „Harisa“ u Hadžićima, kada je Bajrić čuo Senada i Muhidina da pričaju o eksplozivu i zatražio da mu ga donesu.

U ovom dijelu su iskazi sve trojice svjedoka podudarni.

Naknadno je Bajrić tražio da mu Hasanović donese još eksploziva, uz obećanje da će mu za uzvrat obezbjediti pušku (koje obećanje nije nikada ispunio). Hasanović je udovoljio traženju i Bajriću donio novu, veću količinu. Ovog puta, to je uradio uz pomoć Aljović Ensara, koga je zamolio da ga autom odveze do kuće da nešto uzme, uzeo veću količinu salama i patrona, i u kartonskoj kutiji stavio u gepek Aljovićevog auta,te prevezao eksploziv do Bajrićeve kuće. Sve to potvrđuje i sam Hasanović, dok okolnosti u pogledu prevoza eksploziva i predaje Bajriću, nesumnjivo proizilaze i iz skaza svjedoka Aljovića, kome je sud u tom dijelu povjerovao.

Eksploziv koji je primio od Hasanovića, Bajrić je dalje predao Ikanoviću, što je i utvrđeno od strane ovog suda i već obrazloženo u dijelu ove presude koji se odnosio na tačku 1 i krivičnopravne radnje optuženog Ikanovića.

Nakon što je taj eksploziv dana 19.10.2005. godine pronađen pri pretresu stana u Poligonskoj 71 (Bajrić ga je prepoznao na fotografijama sa pretresa i potvrdio da je to eksploziv koji je njemu donio Hasanović), mjerenjem je od strane stručnih lica FMUP-a utvrđeno i u izvještaju konstatovano da se radi o

količini ne manjoj od 19 842 grama. Tu činjenicu ni odbrana Hasanovića nije osporavala.

Da je riječ o eksplozivnoj smješi sastavljenoj od tri eksploziva; nitroglicerina (NG-a), trinitrotoluola (TNT-a) i amonijum nitrata (AN-a), pakovanoj u obliku salama, kao i manjem pakovanju, u patrone od voštanog papira, koji i dalje ima svojstva eksploziva i koji je kao takav upotrebljiv, nesumnjivo proizilazi iz nalaza i mišljenja vještaka Mašović Hilmije i Jamaković Mirze, koje je sud iz već navedenih razloga u cjelosti prihvatio.

Više od mjesec dana kasnije (24.11.2005 godine), Hasanović je nakon što je priveden u FMUP ovlaštenim službenim licima, rekao za postojanje još jedne količine eksploziva u rejonu šume „Gaj“, Donji Hadžići, te policiju odveo na lice mjesta, pokazavši im gdje se isti nalazi. Tako je u šumi Gaj, po kazivanju Hasanovića pronađen zeleni sanduk-kutija sa oznakama JNA, u kojoj je bila smještena originalna kartonska kutija pakovanja „Vitezit“ eksploziva, sa 12.020 grama materije koja je podsjećala na eksploziv „Vitezit“. O tome je sačinjen i zvanični izvještaj F MUP-a, broj: 12/5-494 od 28.11.2005. godine, i fotodokumentacija, te su iste materije, pohranjene u magacin F MUP-a u Rakovici (prema izvještaju F MUP-a, broj: 12/8-322/05 od 24.10.2005. godine).

Na osnovu naredbe Tužilaštva, stalni sudski vještak, dipl. ing.hem. Mašović Hilmija je izvršio hemijsko vještačenje i te NN materije nađene na lokalitetu „Gaj“ – Donji Hadžići, te u svom nalazu i mišljenju, koji je potvrdio i na glavnom pretresu, utvrdio da je u spornoj NN materiji utvrđeno prisustvo eksploziva: nitroglicerina (NGL-a), amonijum nitrata i trinitrotoluena (TNT-a), dodajući da se nitroglicerina i TNT uopšte ne rastvaraju u vodi, te da se jedino amonijum nitrat rastvara, kao i to da na ukupnu smjesu ne bi imalo uticaja kada bi se samo amonijum nitrat rastvorio.

S druge strane, vještak Mirza Jamaković, koga je po prijedlogu odbrane prvooptuženog i četvrtooptuženog angažovao sud, godinu dana kasnije je za ovaj eksploziv utvrdio da je neupotrebljiv, jer je potpuno iscurio iz odgovarajućih patrona, ali, ni ovaj vještak nije isključio mogućnost da je isti eksploziv iscurio u vremenu između prethodnog vještačenja vještaka Mašović Hilmije i njegovog vještačenja (period od godinu dana), imajući u vidu da je navedena materija jako osjetljiva.

Međutim, kao što je već navedeno, predmetna materija od 12 020 grama, koja je pronađena na lokalitetu „Gaj“, Donji Hadžići po kazivanju Hasanovića,

dana 24.11.2005.godine, iako se spominje u optužnici, nije bila predmet optužbe i nikome nije stavljeno na teret njeno sticanje, niti posjedovanje, pa ni četvrtooptuženom Hasanoviću. Stoga je potpuno nebitno da li je taj eksploziv u momentu pronalaska zaista bio ispravan i upotrebljiv, da li je pravilno uskladišten i sve drugo što se odnosi na njega.

U pogledu onih prvih 19 842 grama koji su predmet optužbe, a za koje i sam Hasanović priznaje da ih je uzeo i predao Bajriću, a koji je zatim Bajrić proslijedio Ikanoviću, a on prvo i drugo optuženom, s kojim su ono i pronađenu u Poligonskoj 71, oba vještaka, i optužbe i odbrane, su bili veoma decidni u tvrdnji da je taj eksploziv upotrebljiv, što je i sud prihvatio.

Imajući u vidu navedeno, po ocjeni ovog vijeća, nema mjesta za amnestiranje optuženog Hasanovića, što je odbrana predlagala, a u smislu odredaba Zakona o amnestiji za nedopušteno držanje minsko – eksplozivnih sredstava i oružja u Federaciji Bosne i Hercegovine. Za tu količinu, koja je jedino Hasanoviću stavljena na teret, teza odbrane o dobrovoljnoj predaji, se ne može prihvatiti, jer je Hasanović taj eksploziv znatno ranije predao Bajriću, a ovaj dalje proslijedio Ikanoviću. O toj predaji Hasanović je ćutao, sve do privođenja na informativni razgovor (više od mjesec dana od predaje Bajriću).

Za količinu od 12 020 grama eksplozivne materije, za koju je nesumnjivo da je optuženi odmah nakon privođenja na informativni razgovor, izvjestio policiju i policiji pokazao na licu mjesta u šumi „Gaj“, bilo bi mjesta za obustavu postupka u smislu odredaba navedenog zakona, da je ta količina bila predmet optuženja.

U toku pretresa, po prijedlogu odbrane, izvršeno je i psihološko vještačenje Hasanović Senada, a sa aspekta zrelosti, uzrasta i njegove porodične situacije. Vještačenje je obavljeno po timu ljekara specijalista, a detaljan nalaz i mišljenje o ovom vještačenju, na glavnom pretresu je iznio prof. dr. Abdulah Kučukalić. Vještak Kučukalić istakao je da, iako je Hasanović mlađi punoljetnik i nema kriminogenu prošlost, niti ima iskustva sa baratanjem eksplozivom, ipak je mogao shvatiti značaj pronalaska eksploziva i bio je sposoban procijeniti posljedice pribavljanja i držanja istog.

Na ovaj nalaz i mišljenje odbrana četvrtooptuženog nije imala prigovor, te Sud nije imao razloga ne prihvatiti ga, s obzirom na to, te stručnost i iskustvo osoba koje su ga dali.

Bitno obilježje krivičnog djela nedozvoljeno držanje oružja ili eksplozivnih materija iz člana 371. stav 2. u vezi stava 1. KZ-a FBiH, koje je četvrto optuženom stavljeno na teret, predstavlja posebno svojstvo predmeta djela,

tako da ono može biti izvršeno samo u odnosu na, u ovom slučaju, eksplozivne materije, čije izrađivanje, nabavljanje, prodaja, nošenje i držanje građanima nije uopće dozvoljeno ili je ograničeno. S obzirom da se radi o blanketnoj dispoziciji krivičnog djela, ona je upotpunjena odgovarajućim odredbama Zakona o nabavljanju, držanju i nošenju oružja i municije (Službene novine Kantona Sarajevo, broj 29/01 i 16/02), koje određuju šta se smatra oružjem i eksplozivnom materijom i pod kojim uvjetima ga građani mogu nabavljati.

Naime, u smislu ovog Zakona, rasprskavajućim i gasnim oružjem smatraju se sve vrste bombi i drugih naprava koje sadrže rasprskavajuću materiju, te iako je građanima nabavljanje određenih vrsta oružja i pod određenim uvjetima dozvoljeno, članom 7. istog Zakona propisano je da nabavljanje, držanje i nošenje, kao i promet rasprskavajućeg i gasnog oružja građanima uopće nije dozvoljen. Nesumnjivo je da je eksploziv kakav je Hasanović pronašao i predao Bajriću, rasprskavajuće oružje u smislu tog zakona.

Dakle, nakon svih provedenih dokaza Sud je nesumnjivo utvrdio da je optuženi Hasanović, početkom ljeta 2005. godine, pronašao u šumi „Gaj“, Donji Hadžići u sanduku kutiji određenu količinu eksploziva, pakovanu u obliku „salame“ i više komada manjeg pakovanja u obliku patrone od voštanog papira dimenzija 28 x 200 mm, te da je na prijedlog Bajrić Amira istom prvo donio manju količinu pomenute materije koju je Bajriću predao u njegovom stanu u Hadžićima, ul. Tinohovska br. 38, a zatim početkom oktobra 2005. godine, nakon što je Bajrić zatražio da mu donese još eksploziva, ponovo otišao u šumu „Gaj“ i iz navedenog metalnog sanduka uzeo sav eksploziv koji je bio pakovan u obliku „salame“ i oko 10 komada manjeg pakovanja u obliku patrone od voštanog papira dimenzija 28 x 200 mm (dakle sve salame i navedeni broj patrona), koje je potom odnio i predao Bajriću u njegovom stanu. Radi se o eksplozivnoj smješi sastavljenoj od već navedene tri komponente (NG,TNT i AN), čija nabavka i posjedovanje građanima nije uopšte dozvoljeno shodno članu 6 Zakona o nabavljanju, držanju i nošenju oružja i municije (Službene novine Kantona Sarajevo, broj 29/01 i 16/02).

Navedenim radnjama optuženi Hasanović Senad je počinio krivično djelo nedopušteno držanje oružja ili eksplozivnih materija i to kvalifikovani oblik djela iz stava 2, člana 371, u vezi sa stavom 1 KZ FBiH, koji postoji kada je u pitanju veća količina eksploziva.

Šta se smatra većom količinom eksploziva je faktičko pitanje koje sud ocjenjuje u svakom konkretnom slučaju, a u ovom slučaju sud, nije imao dvojbe da se predmetna količina od 19 842 grama može smatrati većom količinom.

Optuženi Senad Hasanović je, po ocjeni vijeća, bio svjestan da se u konkretnom radi o neovlaštenom nabavljanju i držanju eksplozivnih tvari, koje građanima uopće nije dozvoljeno nabavljati i posjedovati prema odredbama člana 6. Zakona o nabavljanju, držanju i nošenju oružja i municije, pa je i pored svjesti o tome iste nabavio i držao (zakon koristi ove termine, ali isti, s obzirom na duh i smisao tog zakona, ne zahtijeva nabavku i držanje, u užem, građansko pravnom smislu tih riječi, nego ih koristi šire, tako da obuhvata i nalaženje i uzimanje), da bi ih potom, umjesto da pronalazak prijavi nadležnim organima, predao Amiru Bajriću, i to najprije tokom ljeta 2005. godine jednu manju količinu, a početkom oktobra 2005. godine i drugu, veću količinu eksploziva, ukupno ne manje od 19 842 grama, na koji način je postupao sa umišljajem pri izvršenju ovog krivičnog djela. Pri tome je optuženi Hasanović bio sposoban da shvati značaj svog djela i upravlja svojim postupcima.

Prijedlog odbrane četvrtooptuženog da se na glavnom pretresu kao svjedoci saslušaju Borovina Ferid, predsjednik lovačkog društva "Bjelašnica" Hadžići, kao i Šehić Ejub, viši samostalni referent u Štabu civilne zaštite općine Hadžići, na radnom mjestu koordinatora za neeksplozivna ubojita sredstva i minsko-eksplozivna sredstva, a na okolnosti stanja u pogledu minsko-eksplozivnih sredstava na području općine Hadžići, sud je odbio iz razloga što je ovo stanje gotovo općepoznato i što tužilac nije osporio da se na tom području nalazi dosta zaostalih minsko-eksplozivnih sredstava, te je sud tu činjenicu prihvatio kao nespornu. Stoga je saslušanje svjedoka na te okolnosti ocijenjeno suvišnim i nepotrebnim. Isto bi samo vodilo bespotrebnom odugovlačenju ovog krivičnog postupka.

Sud je takođe odbio i prijedlog odbrane četvrtooptuženog za pribavljanje informacije od firme „VITEZIT“ iz Viteza, o tome kada je proizveden zadnji eksploziv u ovoj firmi. Ovo iz razloga što su oba vještaka za minsko-eksplozivna sredstva na glavnom pretresu iznijeli jasna i konkretna stanovišta da je sporna količina eksplozivne materije, koja je predmet optuženja, bila ispravna za upotrebu u vrijeme kada je analizirana od strane vještaka Mašovića, a prema vještaku odbrane Jamakoviću, ista je upotrebljiva kao eksploziv i u vrijeme njegovog vještačenja, godinu dana kasnije. Stoga, bilo kakav odgovor firme „VITEZIT“ iz Viteza, na navedeno pitanje, ne može dovesti u ozbiljnu sumnju utvrđenje suda o navedenom kvalitetu količine koja je predmet optuženice. Uz to, porijeklo eksploziva ni na koji način nije bilo predmet optuženja, a nađeni eksploziv je na mjesto odakle ga je uzeo četvrtooptuženi, mogao doći iz različitih izvora.

U pogledu ove tačke optužnice, sud je takođe izvršio korekciju činjeničnog opisa djela u pravcu koncentracije na radnje Hasanovića i prilagođavanja novonastaloj situaciji, odnosno činjenici zaključenja i prihvatanja sporazuma o priznanju krivnje između Bajrića, koji je bio obuhvaćen istom optužnicom i Tužilaštva. Takođe, kao suvišan, iz činjeničnog opisa djela iz tačke 2, ispušten je dio koji se odnosi na količinu eksploziva koja je ostala u sanduku, a za koji iz ostalog dijela, jasno proizilazi da nikom nije ni stavljena na teret.

Imajući u vidu navedeno, optuženi Hasanović je oglašen krivim za krivično djelo nedopušteno držanje oružja ili eksplozivnih tvari iz stava 2, člana 371, u vezi sa stavom 1 KZ FBiH.

Pod tačkom III presude

Uvjerenje suda da su optuženi Mirsad Bektašević i Abdulkadir Cesur, zajedno počinili krivično djelo navedeno u tački III izreke ove presude u pokušaju, na način, u mjestu i vremenu kako je to поближе navedeno u dispozitivu, proizilazi prije svega iz iskaza svjedoka Čengiđ Anesa, Papić Dragana i Sijamhodžić Nermina, kao i materijalnih dokaza prezentiranih od strane tužioca tokom glavnog pretresa, i to: Nalaza i mišljenja balističkog i mehanoskopskog vještačenja Odsjeka za mehanoskopska i balistička vještačenja FMUP-a Sarajevo, broj: 12/9-4-04-5-5289 od 15.11.2005. godine; Zapisnika o pretresanju stana, drugih prostorija i pokretnih stvari broj: 12/5-365 od 19.10.2005. godine sa fotodokumentacijom, broj: 12/9-4-13/05 Odjeljenja kriminalističke tehnike FMUP-a Sarajevo; Potvrde o privremenom oduzimanju predmeta, broj: 12/5-366/05 od 19.10.2005.godine Odjeljenja za borbu protiv terorizma; Službene zabilješke br. Kpp – 147/05 od 20.10.2005. godine sudije za prethodni postupak Suda BiH; te Izvještaja o upotrebi sile Sektora kriminalističke policije FMUP-a Sarajevo, broj:12/5-379 od 20.10.2005.godine.

Naime, kako je to već obrazloženo, nesporna je činjenica da su se Bektašević Mirsad i Cesur Abdulkadir nalazili dana 19.10.2005. godine u prizemlju kuće u ulici Poligonska broj 71, općina Ilidža, u momentu kada su ovlaštena službena lica-inspektori Uprave policije MUP-a F BiH Anes Čengiđ, Dragan Papić i Sijamhodžić Nermin došli na navedenu adresu da bi izvršili naredbu za pretres stana, drugih prostorija i pokretnih stvari na toj adresi, a koju naredbu su dobili od sudije za prethodni postupak Suda BiH. Riječ je o usmenoj

naredbi dežurnog sudije, na osnovu koje je od strane ovlašćenih službenih lica sačinjena naredba u pismenom obliku.

Valjanost naredbe za pretres odbrana prvo i drugo optuženog je cijelo vrijeme osporavala, ali je sud, kao što je već ranije obrazloženo, ocijenio da je naredba dobivena i izvršena u skladu sa važećim odredbama Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, o čemu su već dati konkretni razlozi u dijelu presude koji se odnosi na tačku 1.

O okolnostima pretresa stana na adresi u Poligonskoj ulici br.71, na glavnom pretresu su iscrpno svjedočili inspektori pripadnici Odjela za borbu protiv terorizma F MUP-a Čengić Anes, Dragan Papić i Sijamhodžić Nermin.

Sva trojica inspektora su posvjedočili da su u svojstvu službenih lica Uprave policije MUP-a F BiH, dana 19.10.2005. godine, po operativnim saznanjima o dolasku Mirsada Bektaševića u Sarajevo i o tome da je moguće da posjeduje veliku količinu eksploziva, došli na adresu Poligonska broj 71, općina Ilidža, te nakon što su dobili naredbu sudije za prethodni postupak Suda BiH za pretres tog stana, pristupili vratima u prizemlju kuće, na kojima se pojavio Bektašević Mirsad.

Sva trojica svjedoka su jedinstveni i izričiti u tvrdnji da su se predstavili riječima „Federalni MUP“ i da je svjedok Čengić rekao da imaju naredbu za pretres stana. Pisanu naredbu koja je sačinjena na osnovu usmene naredbe sudije za prethodni postupak Suda BiH, Čengić je držao u rukama i pokušao je uručiti Bektaševiću. Na te riječi, prema iskazu svjedoka, Bektašević se usprotivio i rekao da nema govora da uđu unutra, nazivajući ih smetljari. Potom je tijelom zagradio ulaz i rukama počeo gurati Čengića, u predjelu prsa, kada je nastalo guranje između ove dvojice na vratima, bez razmjene direktnih udaraca.

U tome guranju Čengić je uspio odgurnuti Bektaševića u unutrašnjost kuće, a zatim i savladati otpor, kada su i druga dvojica inspektora: Dragan Papić i Nermin Sijamhodžić, ušli u unutrašnjost kuće (neposredno iza Čengića i Bektaševića). Tom prilikom svjedok Sijamhodžić je primjetio nepoznato lice u desnoj prostoriji, gledajući sa ulaznih vrata, kako sjedi na kauču, držeći preko svoje lijeve ruke mantil, pa kada mu se primakao i sklonio mantil, primjetio je da to nepoznato lice u lijevoj ruci drži pištolj, sa kažiprstom na obaraču.

Sva tri inspektora su saglasni u svojim iskazima da je Sijamhodžić tada uzviknuo: „Čenga, pištolj“, kako bi upozorio kolegu koji je savladavao otpor Bektaševića u drugoj prostoriji. Primijetivši oružje u njegovoj ruci, svjedok Sijamhodžić se bacio na ruku, izbacivši nepoznatom pištolj iz ruke, nakon čega ga je oborio i stavio mu lisice, u čemu mu je pomogao svjedok Dragan Papić, koji se prilikom ulaska u prostoriju nalazio par koraka iza

Sijamhodžića. Za to nepoznato lice, o kome ranije nije bilo nikakvih saznanja, kasnije je utvrđeno da je drugooptuženi Cesur.

Iskazima sva tri svjedoka inspektora, Sud je poklonio punu vjeru, iz razloga što su sva tri iskaza potpuno konzistentni u pogledu cjelokupnog razvoja događaja kritične prilike. To se u prvom redu odnosi na detalj dolaska ovih policajaca na navedenu adresu, predstavljanja licu koje se pojavilo na vratima, negodovanja ovog lica i odgurivanja Čengić Anesa od strane istog kada su mu saopšteni razlozi njihovog dolaska, zatim daljnje borbe Bektaševića i Čengića, te uzvika „pištolj“, kao uobičajene policijske reakcije Sijamhodžića na činjenicu da je primijetio oružje i signala drugim kolegama.

Nadalje, radi se o iskusnim policijskim inspektorima, koji su dobro obučeni za izvršavanje ovakvih zadataka, pa i registrovanje svih pojedinosti, a koji uz to nemaju nikakvog razloga da bez osnova terete optužene.

Optuženi Mirsad Bektašević i Abdulkadir Cesur, su takođe svjedočili o okolnostima ovog pretresa i njihovog lišenja slobode, ali je Bektašević tvrdio da nije bilo nikakvog fizičkog opiranja prilikom pretresa, a Cesur, da se prilikom ulaska policije, pištolj kojeg je on ranije viđao kod Bektaševića i za koji je smatrao da je Bektaševićev, nalazio na kauču na kome se i on nalazio u sobi, ali da on u tom momentu nije ni znao da je pištolj ispod kaputa Bektaševića.

Iskazima dvojice optuženih, datim na ove okolnosti, Sud nije mogao pokloniti vjeru, jer su oni u suprotnosti sa iskazima tri policijska inspektora sa dugogodišnjim iskustvom na policijskim poslovima, a koji pored toga nemaju nikakav motiv da ne govore istinu, nasuprot optuženim koji za to imaju veoma jak motiv – izbjeći ili minimizirati odgovornost.

U pogledu izuzetog pištolja, koji se u trenutku ulaska policajaca nalazio u ruci Abdulkadir Cesura, vještačenjem po vještaku Bruni Franjiću, utvrđeno je da se radi o pištolju „Boving“, kalibra 7,65 mm, koji je bio tehnički ispravan i spreman za upotrebu, te napunjenom bojevim mecima, od kojih se jedan u trenutku oduzimanja, nalazio u cijevi. Nalaz i mišljenje vještaka sud je u cjelosti prihvatio iz ranije navedenih razloga.

U pogledu vlasništva pištolja, sam Bektašević je potvrdio da je njegov, što proizilazi i iz iskaza Cesura.

Međutim, Sud nije mogao pokloniti vjeru navodima Cesura da je pištolj prilikom ulaska policajaca bio na kauču, a ne u njegovoj ruci. Da je to bilo tako, svjedok Sijamhodžić sigurno ne bi imao razloga da viče „Čenga, pištolj“

i baca se na ruku, kako bi izbacio pištolj, a što su nesumnjivo potvrdili i ostali inspektori.

Navedenu radnju zaprečavanja prolaza tijelom i guranja inspektora Čengića, vijeće je nedvojbeno ocijenilo kao primjenu sile od strane Bektaševića, a radnju držanja pištolja u ruci, sa lijevim kažiprstom na obaraču i metkom u cijevi, koji je nesporno spreman za upotrebu, skupa sa svim drugim datim okolnostima spornog događaja, kao prijetnju Cesura da će upotrijebiti silu protiv službenih osoba prilikom vršenja njihove zakonite službene radnje.

Obzirom da navedenom upotrebom sile i prijetnje, optuženi ipak nisu uspjeli spriječiti ovlašćena službena lica FMUP-a, kao službene osobe, da namjeravanu službenu radnju i obave, to se u konkretnom slučaju ne radi o dovršenom djelu sprečavanja službene osobe u obavljanju službene radnje iz člana 358 stav 1 KZ F BiH, nego o pokušaju istog. Naime, nakon savladavanja otpora i lišavanja slobode optuženih Bektaševića i Cesura, policijski službenici su ipak obavili službene radnje koje su bile predviđene (pretresanja), odnosno zbog kojih su došli.

Na osnovu navedenih dokaza, vijeće je nedvojbeno zaključilo da su i Bektašević i Cesur navedene radnje, koje predstavljaju obilježja krivičnog djela spriječavanja službene osobe u obavljanju službene radnje iz člana 358. KZ F BiH, u pokušaju, preduzeli sa direktnim umišljajem, jer su bili svjesni svog djela i htjeli njegovo izvršenje. Uz to, obojica su u vrijeme izvršenja mogli shvatiti značaj svog djela i upravljati svojim postupcima.

Imajući u vidu navedeno, kao i činjenicu da je, s obzirom na zapriječenu kaznu za krivično djelo sprečavanja službene osobe u obavljanju službene radnje iz člana 358 stav 1. KZ F BiH, kažnjiv i sam pokušaj istog, shodno članu 26 Krivičnog zakona BiH, to su oba optužena proglašeni krivim za navedeno krivično djelo.

Suprotno stanovište odbrane drugooptuženog o nemogućnosti kažnjavanja za ovo djelo u pokušaju, nema uporišta u zakonskim odredbama, jer se upravo radi o djelu za koje se može izreći kazna zatvora od tri godine, čime je ispunjen i ovaj uslov iz člana 26 Krivičnog zakona BiH (o ispunjenju drugog uslova - da je činjenje krivičnog djela započeto sa umišljajem, već je bilo riječi). Činjenica da se radi o djelu za koje se ne može izreći i teža kazna, sasvim je nebitna, jer je i zapriječenih tri godine, dovoljno za kažnjivost pokušaja.

Za počinjena krivična djela iz tačke 1 i 3 Sud je optuženog Mirsada Bektaševića oglasio krivim, pa mu je za krivično djelo iz tačke 1 - terorizam iz člana 201. stav 1. u vezi stava 4. tačka f), a sve u vezi člana 29. KZ-a BiH, utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina, a za krivično djelo iz tačke 3 - spriječavanje službene osobe u vršenju službene radnje, iz člana 358. stav 1. KZ FBiH u vezi člana 26. stav 1. utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 6 mjeseci, te uz primjenu člana 53. KZ BiH osudio ga na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina i 4 (četiri) mjeseca.

Optuženom Abdulkadir Cesuru, koji je takođe oglasen krivim za počinjena krivična djela iz tačke 1 i 3, Sud je za krivično djelo iz tačke 1 - terorizam iz člana 201. stav 1. u vezi stava 4. tačka f), a sve u vezi člana 29. KZ-a BiH, utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 13 (trinaest) godina, a za krivično djelo iz tačke 2 spriječavanje službene osobe u vršenju službene radnje iz člana 358. stav 1. KZ FBiH u vezi člana 26. stav 1. utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 6 mjeseci, te uz primjenu člana 53. KZ BiH osudio ga na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 13 (trinaest) godina i 4 (četiri) mjeseca.

Optuženom Bajri Ikanoviću, koga je proglasio krivim za krivično djelo terorizam iz člana 201. stav 1. u vezi stava 4. tačka f), a sve u vezi člana 29. KZ-a BiH, Sud je za isto djelo izrekao kaznu zatvora u trajanju od 8 (osam) godina.

Optuženom Senadu Hasanoviću, proglašenog krivim za krivično djelo nedozvoljeno držanje oružja ili eksplozivnih materija iz člana 371. stav 2. u vezi stava 1. KZ-a FBiH, a sve u vezi člana 29. KZ-a BiH, Sud je izrekao kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci.

Prilikom odmjeravanja kazni sud je shodno članu 48. Zakona o krivičnom postupku BiH imao u vidu granice istih propisane zakonom, svrhu kažnjavanja, te sve okolnosti koje utječu da kazna bude manja ili veća (olakšavajuće i otežavajuće), a osobito: stepen krivične odgovornosti optuženih, pobude iz kojih je djelo učinjeno, jačinu ugrožavanja, odnosno povrede zaštićenog dobra, okolnosti pod kojim je djelo učinjeno, te raniji život učinitelja, njihove osobne prilike i držanje nakon učinjenog krivičnog djela.

Kao olakšavajuće okolnosti, sud je optuženim Bektaševiću, Cesuru i Hasanoviću cijenio to što su veoma mlade osobe; Cesuru, Ikanoviću i Hasanoviću i to što su do sada nekažnjavani (Bektaševiću su prema njegovom kazivanju, u Švedskoj, kao maloljetniku izricane vaspitne mjere zbog tuče i prijetnje). Optuženom Bektaševiću sud je cijenio i to što je odrastao u

nepotpunoj porodici (bez oca) u Švedskoj; Hasanoviću i njegovu lošu materijalnu situaciju u porodici i što je i pored toga vrijedan student, a Ikanoviću što je porodičan čovjek i otac dvoje mlđb. djece.

Od otežavajućih okolnosti sud je na strani optuženih cijenio upornost u izvršenju djela, s obzirom na broj i vrstu obavljenih radnji, količinu eksploziva i njegovu opasnost, jačinu ugrožavanja zaštićenog dobra i moguće dalje posljedice do kojih je moglo doći da nisu otkriveni.

Po ocjeni suda, izrečene kazne su srazmjerne težini djela i adekvatne ličnostima i ponašanju učinilaca i sa istim će se postići svrha kažnjavanja predviđena članom 39 KZ BiH. Iste su po ocjeni suda takve da jasno izražavaju društvenu osudu učinjenog djela, da će vaspitno uticati na optužene da ubuduće ne čine krivična djela, da će imati preventivan uticaj i na druge da ne čine krivična djela i da će uticati na svijest građana o pogibeljnosti krivičnih djela i o pravednosti kažnjavanja učinitelja, što je sve posebno značajno ako se ima u vidu narastajući val terorizma u svijetu i nužnost suzbijanja istog.

Na osnovu člana 56. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, optuženim se u izrečene kazne zatvora uračunava vrijeme provedeno u pritvoru, i to: Mirsadu Bektaševiću i Abdulkadir Cesuru, počev od 19.10.2005. godine pa nadalje - do pravosnažnosti presude ili ukidanja istog, optuženom Bajri Ikanoviću od 18.11.2005. godine pa nadalje – do pravosnažnosti presude ili ukidanja istog, a Senadu Hasanoviću počev od 24.11.2005. do 22.12.2005. godine.

Na osnovu člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku BiH, s obzirom da su optuženi oglašeni krivim, isti su obavezani nadoknaditi troškove krivičnog postupka, a o visini troškova odlučit će se posebnim rješenjem, po pribavljanju relevantnih podataka.

ZAPISNIČAR

Pravni saradnik

Sanin Bogunić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude odložena je žalba Apelacionom vijeću ovog suda u roku od 15 (petnaest) dana od dana prijema pismenog otpravka iste presude.

